

ADAMUS® SAINT-GERMAIN

Szárnyak Sorozat

6.Shoud
2018. február 3.

CRIMSON CIRCLE

ADAMUS® SAINT-GERMAIN

6. Shoud

Elhangzott a Bíbor Körben 2018. február 3-án,
Louisvilleben, Coloradoban (USA)

Főszerepben:

Adamus® Geoffrey Hoppe csatornázásában
asszisztens: Linda Hoppe

Kérjük, terjessze szabadon ezt a szöveget, teljes egészében, ezen megjegyzésekkel együtt, nem kereskedelmi jelleggel, díjmentesen. Minden egyéb felhasználás írásban jóváhagyandó Geoffrey Hoppe, Golden, Colorado által

Kapcsolatok megtekintése a www.crimsoncircle.com weboldalon

© Minden jog fenntartva. 2018. Geoffrey Hoppe
Golden, Colorado USA 80403

A magyar változatot fordította: Telegdi Ildikó
Magyar nyelvi lektor és szerkesztő: Thomázy Tímea

Shaumbra fotók

További fotók megtekintése [itt](#)

**Hallgassa meg ennek a Soudnak az audioját, vagy nézze meg a videoját angolul
itt [Shoud online](#) vagy nézze meg **MAGYARUL** itt [Magyar Shoud Online](#).**

Adamus® Saint-Germain

6. Shoud

FONTOS MEGJEGYZÉS: Ez az információ talán nem számodra készült kivéve, ha teljes felelősséget vállalsz az életedért és a teremtéseidért.

* * *

Vagyok, Aki Vagyok, a Szuverén Birodalom Adamusa.

Üdvözöllek titeket Shaumbra! Köszöntelek az összeövetelünkön!

Ma reggel a drága Sam – Tóbiás – a drága Sam felébredt – és már majdnem 19 éves. Tehát felébredt, belenézett a tükörbe – és tudjátok milyenek a fiatalok, mennyire fontos nekik a külsejük, a megjelenésük, a kinézetük. Ahogy kicsit idősebb leszel, ezt valamennyire elengeded. Na nem mintha ez bármelyikötökre is igaz lenne! (nevetés) Szóval a drága Sam felkelt, belenézett a tükörbe, és majdnem sokkot kapott. Tiszta piros volt az arca, mintha legalább 8-10 órát tartózkodott volna a napon naptej nélkül. Azt gondolta, hogy „De hát nem is voltam a napon már több napja.” – Ott, ahol él, nincs túl sok napsütés az évnek ebben a szakában. Azon töprengett, vajon mi történhetett, mitől lett ilyen piros az arca. Nem fájt neki, de pont úgy nézett ki, mint akinek az arca leégett a napon. És még mindig azon tűnődik, hogy vajon mi történhetett. De mi

tudjuk, hogy a mai összejövetelünk a piros sál napja, Sam pedig mindössze magára vette annak rezonanciáját, rezgését, amit itt csinálunk. Ez briliáns, hogy pont most, februárban csináljuk ezt. Hiszen hamarosan közeledik február 14-e, ami egyben Saint-Germain napja is. (nevetések)

SART: Igen!

ADAMUS: Vannak, akik Szent Bálint vagy Valentin napként ismerik, de én szeretem ezt Saint-Germain napnak hívni.

Itt vagyunk hát, arra emlékezve gyűlve össze, hogy miért is jöttetek ide, miért gyűltetek össze. Ó, hát ismertétek egymást a múltban.

Szinte mindannyian ismertétek egymást legalább öt vagy hat életben. Nem igazán vagytok újak egymás számára. Vannak, akik első ízben bukkannak fel itt, és azt hiszik, hogy újak, de ez nem így van. Nem vagy új. Lehet, hogy ez a fizikai test új, de te tényleg nem vagy új.

Köszönöm, hogy pirosba öltöztetek, ami egy emlék, egy emlékeztető. Elnézést kérek egy pillanatra – (felvesz egy eladó piros Shaumbra sálát) – de valamit helyre kell hoznom, mert valami nincs rendben ebben a teremben. Köszönöm, hogy pirosba öltöztetek és viselitek a piros sálakat, ezzel emlékezve az utazásra, és arra, hogy miért is vagytok itt.

Ahogy ellenőriztem a terem energiáját, észrevettem, hogy valami nincs rendben. (Adamus egy piros Shaumbra sálát rak Edith nyakába) Igen. Most már egész vagy Edith.

EDITH: Köszönöm. (arcon puszilja Adamust)

ADAMUS: De azt kell, hogy mondjam, hogy ezért kérek tőled egy apróságot.

Amennyiben elfogadod tőlem ezt a sálát, akkor cserébe kérek tőled egy szívességet.

EDITH: Rendben van.

ADAMUS: Azt mondta, hogy „Rendben van.” – Csak legyél megengedő! Mert néha nem vagy valami jó a megengedésben. És ezt te is tudod.

EDITH: Tudom.

ADAMUS: Küzdesz. Szeretsz csatákat vívni, de ahogy a legutóbbi Mester Élete 6. részében is ezt elmondtam, legyen elég már a csatákból Edith! Többé ne harcolj semmivel. Se a világgal! Se a családdal! Se a pénzzel! Rendben?

EDITH: Bárcsak ne tenném!

ADAMUS: Ó! Nézzenek oda, hogy „Bárcsak ne tenném!” – Vagyis még mindig ragaszkodik a csatához. Azt akarod, hogy egy év múlva újra megkérdezzem tőled, hogy hogy állsz ezzel? Vagy pedig hajlandó vagy elengedni... megkaphatnánk a mikrofont?

LINDA: Persze.

ADAMUS: Hajlandó vagy itt és most elengedni azt a csatát? Mert ez nem más, csak egy régi harc azok ellen az erők ellen, akiknek mindenük meg van, mert neked mindenért keményen meg kellett dolgoznod az életedben, és ez nagyon kemény volt. Még mindig olyan vagy, mint egy zsémbeskedő csataló, tudod. (nevetés) Ez így igaz.

Nagyon is igaz. És szeretsz ragaszkodni azokhoz a dolgokhoz, mert ez egy ügy, és egy ürügyet szolgáltat számodra – ahogy erről beszéltem a Mester Élete 6. részében. Ad neked valamit, amivel energetikusabbnak érzed magad, és ez egy szenvedély is. De legyen most már ebből elég Edith! Ne harcolj többé a bőséggel, jó?

EDITH: Oké. Ez tetszik.

ADAMUS: Oké. És csak engedd meg! Csak ennyi a dolgod! Csak ennyit kérünk tőled. Minden hónapban ugyanazon a széken ülsz, és legyen átkozott az, aki megpróbálja azt tőled elvenni. (még több nevetés) Majd én megteszem (belenyúl Cauldre zsebébe, és pénzt vesz ki belőle). Adok 20 dollárt – hát, nincs nála valami sok pénz – de aki a jövő hónapban el tudja venni Edittől a székét, annak adok 20 dollárt. (még több nevetés)

EDITH: Kérlek, ne tedd ezt velem!

ADAMUS: „Kérlek, ne tedd ezt velem” (Adamus nevet) Érzem, hogy a közönség most azt mondja: - Nem éri meg ez a 20 dollár. Edith haragja, meg ez a cirkusz nem ér annyit nekem.

Edith, kérlek szépen, hogy innentől kezdve egy dolgot tegyél meg, mert különben nagyon nehéz dolgod lesz. És tudod, egyfajta példa vagy mások számára a régi dolgokhoz való ragaszkodásoddal. Vagyis azt akarom ezzel mondani, hogy nagyon sok mindenkinek egy szívességet teszel ezzel – (és közben a kamerára mutat) – azoknak, akik most minket néznek – tehát egy szívességet teszel nekik azzal, hogy lényegében őket képviseled. De innentől kezdve csak

Megengedő legyél! Ne legyen több csata! Nem tettél semmi rosszat. Nem követsz el hibákat a megvilágosodásodban. Semmi ilyesmiről szó sincs. De egészen addig, amíg ragaszkodsz a csatákhoz, meg a bőséggel kapcsolatos régi dolgokhoz, meg még máshoz is, talán ahhoz, hogy nem

vagy elég jó, meg mit tudom én még mihez, akkor ez innentől kezdve tényleg nagyon nehéz lesz a számodra. Tehát odaadom neked ezt a sálát, és arra kérek, hogy viseld gyakran!

EDITH: Rendben.

ADAMUS: Talán köthetnénk egy alkut! Egészen addig, amíg Edith minden hónapban viseli a sálát – amit néha persze azért kimos – de szóval, amíg minden hónapban egyszer hordod ezt a sálát kedves Edith, addig megmarad a szokott helyed. De ha nincs rajtad a sál, akkor nem marad meg a megszokott helyed.

LINDA: Hurrá! Ez most egy ígéret?

EDITH: Szerintem ezt zsarolásnak hívják.

ADAMUS: Nem, a zsarolás az egy teljesen másik dolog. Ha ez zsarolás lenne, akkor... Ó! ...más lenne a... nem, ezt úgy hívják, hogy „kössünk üzletet!” Mi található az egyes számú ajtó mögött?

EDITH: Szeretem ezt. (nevet)

ADAMUS: A bőséggel kapcsolatos problémák. És mi áll a kettes számú ajtó mögött? A régi harcok. És mi van a hármas számú ajtó mögött? A realizációhoz való teljes jogod. És ez nem egy harc.

EDITH: Hatalmas anyagi bőség.

ADAMUS: Nem, nem, nem, nem, nem.

EDITH: Ó!

LINDA: Az az egyes számú ajtó volt.

ADAMUS: Mert ez még csak nem is a bőségről szól. A bőség szó ki fog törlődni a szótárból. Még csak nem is gondolkozol rajta többet. Mert tudod, azt mondod. – Itt vagyok én, Edith, a bőség meg valahol tőlem messze található. – De ez nem így van. Teljesen felejtse el a bőséget! Ne dolgozz rajta! Ne csatázz vele! Csak vegyél egy mély lélegzetet és felejtse el! És akkor az ott lesz. Ott lesz. Eljön hozzád különböző irányokból. Látod, ma is kaptál ingyen egy sálát!

EDITH: Igen.

ADAMUS. Úgy értem, mi egyebet is akarhatsz még ezen kívül? (Adamus nevet)

EDITH: Köszönöm. Nagyon szépen köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm. Köszönöm. Köszönöm Edith! Ha hordod a sálat, akkor megmarad a helyed. (nevetés)

Szóval Sam úgy ébredt, hogy az egész arca piros volt, és szinte hallhatod, ahogy Tóbiás nevet a más birodalmakban, és azt mondja, hogy „Ó, kedves fiam, kedves én, ez egy [emlékeztető](#), egy emlékeztető több ezer évvel ez előttről, Tien Templomaiból arra, hogy egy hatalmas elkötelezettséggel érkeztél ide.”

Akkor most vegyünk erre jó mély lélegzetet, ahogy elkezdjük ezt a mai napot. Vegyünk egy jó mély lélegzetet, és csak engedjük meg, hogy az összes energia összegyűlhessen.

Mert Edith, az energiák összegyűlnek. A bőségről már nem is kell beszélünk többé, mert az már nem téma. Az energiák azért vannak itt, hogy téged szolgáljanak. Pont. Semmi más nem működik. Nincs „de”, „ha” vagy „és”. Nincs olyan, hogy „Gondolkodom rajta vagy dolgozom rajta.” – Csak veszel egy mély lélegzetet Mesterként és megengeded. Ennyi. Ha ennél több erőfeszítést teszel, vagy ha kétséged támad, akkor rossz irányból közelíted ezt meg. És akkor ez kemény lesz.

Ahova mi tartunk – amiről máris beszélni fogunk – az az álom, és mi odatartunk. Oda megyünk. De úgy, hogy magunk mögött hagyjuk azokat a dolgokat, amik már nem szolgálnak téged. Magunk mögött hagyjuk őket. És azzal vádolnak engem, hogy tönkreteszek családokat és kapcsolatokat. Csak azért, mert nem voltam nő a legutolsó életemben, és soha többet nem is nősnék meg újra, az nem azt jelenti, hogy megpróbálom tönkre tenni a kapcsolatokat. Azt mondom, hogy hagyd magad mögött azt, ami nem szolgál téged. És ha ez történetesen egy párkapcsolat – és tudom, hogy ez kemény dió – akkor hagyd azt magad mögött. Hagyd, hogy az a kapcsolat magától fejlődjön tovább, anélkül, hogy visszafognád azt. Ha a pénzről vagy az önbecsülésről van szó, vagy bármi másról, ezt egyszerűen nem tudjuk magunkkal cipelni oda, ahova tartunk. Nagyon sok dolgunk van az előttünk álló 3-5 évben. És ezt máris el fogom magyarázni. Rengeteg a dolgunk, de azt csak úgy tudjuk megtenni, ha belelazulunk. Ha belelazulunk! (Adamus iszik egy kortyot a kávéjából) Ó, az emberi kávé milyen finom! És nem bánnék egy pohár bort sem, de majd később! (nevetgélések)

Akkor most vegyünk egy jó mély lélegzetet és engedjük meg, hogy az energiák bejöhessenek!

Máris elárulom, hogy a mai nap kiemelten fontos. Mert méréseket fogunk végezni. Emlékeztek a pár évvel ezelőtti [Valentin napi üzenetre](#)? Elmondtam, hogy méréseket fogunk végezni. És ennek megtételére a Saint-Germain, a Valentin hónapot fogjuk használni. És ma, a Shoud végén méréseket fogunk végezni, amivel felmérjük azt, ahol tartunk, és azt, hogy mi fog következni. Egyfajta tesztet fogunk itt csinálni, úgyhogy erre készüljete fel! Akár személyesen, akár online vagy itt, ma csinálunk egy tesztet. Érzem, ahogy elkezdi viszketni a bőrötök, amikor ezt mondom nektek! (egy páran nevetgélnek) De ezt

csak a nap végén végezzük el, hogy tényleg jól elhúzzuk!

De mielőtt még ezt tennénk, akkor kezdjük a Shaumbra bölcsességgel!

LINDA: Hú!

ADAMUS: Hol marad a fanfár zene? Akkor kezdjük a Shaumbra bölcsességgel!

LINDA: Hú!!!

ADAMUS: Akkor éljenezetek! (a közönség fütyül és tapsol) Ó, hát szükségünk van azokra a nyomógombokra!

Shaumbra bölcsesség

Akkor kezdjük a Shaumbra bölcsességgel! Ez az az időszak, amikor megválaszoljátok a kérdéseket. Ma egy jó kérdéssel készültem. Akkor, kedves Linda, menj, és válassz egy bölcs Mestert a közönség közül, aki elsőként válaszolja meg a kérdésemet.

LINDA: Rendben.

ADAMUS: Ki lesz az?

LINDA: És felteszed a kérdést, vagy most mi van?

ADAMUS: Linda nem tudja, hogy mi lesz a kérdés, és határozottan nem ismeri a választ.

LINDA: Jó, akkor én rá fogadnék.

ADAMUS: Ó! Észrevetted, ahogy hátulról osonva közelít meg? (nevetések)

LINDA: Na igen!

MARY SUE: Láttam, ahogy közelít felém ez az árnyék.

ADAMUS: Olyasmi ez, mint a Realizáció. Az is hátulról oson be. A realizációt, a megvilágosodást nem látod szemből. Az összes többi szart azt látod. De a realizációt nem látod, mert az hátulról oson be, akárcsak Linda.

A kérdésem a következő. És ez jó lesz! Te egy jó első választás vagy. Tehát az egytől tízig terjedő skálán, ahol az egy a legalacsonyabb és a tíz a legmagasabb érték – az egytől tízig terjedő skálán – mennyire voltál fura, szokatlan vagy más – hívjuk ezt egyszerűen csak furcsának, másmilyennek – gyerekkorodban? Mielőtt válaszolnál, még elmondom, hogy lényegében három perióduson kellene elgondolkodnod, mert három fejlődési, energia fejlődés periódus létezik.

Az első úgy a 3-4 éves korodat jelenti. Ez az, amikor először tényleg tudatába kerülsz a dolgoknak, és ez az, amikor kapcsolódni akarsz másokhoz. Önmagad tükörképét másokban kezded el meglátni. Ami rendkívül fontos dolog. A következő időszak úgy 7-8 éves korodban kezdődik. Barátaid lesznek. Kitérsz a szűk családi körből, és elkezded magadat másokhoz viszonyítva látni. A harmadik periódus pedig úgy 16 éves korodtól 21 éves korodig tart, de ezek csak általános számok.

Lényegében 3 periódus vagy lényegi időszak van, amikor másokhoz mérve viszonyulsz magadhoz, és az emberi én azt mondja, hogy „Te jó ég, én...” És te átfogó értelemben milyenre értékeled magad?

MARY SUE: Ahol a 10 jelenti a leginkább eltérőt?

ADAMUS. A nagyon furát.

MARY SUE: Én nem azt mondanám, hogy nagyon fura, hanem azt, hogy nagyon másmilyen.

ADAMUS: Jó, legyen akkor nagyon másmilyen.

MARY SUE: Nem ugyanazt éreztem, mint mások. Nagyon érzékeny voltam.

ADAMUS: És erre mikor jöttél rá legelőször?

MARY SUE: Szerintem a negyedik születésnapomon.

ADAMUS: A negyedik születésnapodon. Oké. Három és négyéves kor.

MARY SUE: A nagymamám átjött a születésnapomra, és biztos voltam benne, hogy megveszi nekem azt a kis pillangós kitűzőt, amit vele együtt néztem ki magamnak a boltban. De, amikor felköszöntött, egy zsebkendőt adott nekem ajándékba. (nevet)

ADAMUS: Komolyan??

MARY SUE: Igen.

ADAMUS: A nagy egy rongyzsebkendőt adott neked? Úgy értem...(nevetés) „Kaphattam volna egy pillangós kitűzőt is, és helyette ezt kaptam?” – Húha!

MARY SUE: Azt gondoltam, talán volt valami szimbolikus....

ADAMUS: Miért? Sokat fújtad az orrod? Meg voltál fázva? Vagy arcüreg, netán homloküreg problémáid voltak, és a nagy azt gondolta, hogy...vagy ami még rosszabb, talán használt volt? (a közönség reakciója, hogy „Fúj!”)

MARY SUE: Biztosan megőriztem. (nevet)

ADAMUS: Meg van még?

MARY SUE: Nem, nincs meg.

ADAMUS: Oké. Oké.

MARY SUE: Már nincs meg.

ADAMUS: Jó. Szóval azon a ponton ismerted fel, hogy...

MARY SUE: Emlékszem, visszavonultam a kis szobámba, tudod, és csak....

ADAMUS: Ami a lépcső alatt volt?

MARY SUE: Igen.

ADAMUS: Igen, igen.

MARY SUE: Ez volt az első.

ADAMUS: Igen, igen.

MARY SUE: És tudod, arra gondoltam, hogy a dolgok nem olyanok lesznek, mint ahogy én szeretném, hogy legyenek, és ez volt maga a felismerés.

ADAMUS: Igen. És a nagyi miatt ott volt az a hatalmas trauma benned. És mi történt később? Mondjuk úgy 15-16 éves korod körül?

MARY SUE: A középiskolára gondolsz?

ADAMUS: Igen.

MARY SUE: Kennedyt is akkor lőtték le.

ADAMUS: Ühüm.

MARY SUE. Szerintem...

ADAMUS: Próbáltál beilleszkedni.

MARY SUE: Az biztos, hogy próbáltam beilleszkedni.

ADAMUS: Ez nagyon fontos volt neked. De mikor jöttél rá, hogy ez nem működik?

MARY SUE: (nevetve) Hát, talán pontosan akkoriban. De nem mondhatnám, hogy akkor azt

mondtam, hogy akkor onnantól önmagam leszek!

ADAMUS: Ez így igaz, nem mondtál ilyet.

MARY SUE: Nem.

ADAMUS: A legtöbbször a beilleszkedéssel próbálkoztál...

MARY SUE: Leginkább igen.

ADAMUS: És ez mikor maradt abba?

MARY SUE: Még mindig tart.

ADAMUS: Oké. (mind a ketten nevetnek)

ADAMUS: Ide be tudsz illeszkedni?

MARY SUE: Fogjuk rá.

ADAMUS: „Fogjuk rá.” rendben.

MARY SUE: De az a helyzet, hogy két ember lettem. Olyan személy lettem, aki ott van a többi ember körül, de közben meg volt a saját személyes életem is.

ADAMUS: Ühüm. Akkor az egytől tízig terjedő skálán hol helyezed el magad?

MARY SUE: Közel a 10-hez.

ADAMUS: Körülbelül?

MARY SUE: Nyolc, kilenc, tíz. (nevet)

ADAMUS: Na igen, 9,99.

MARY SUE: (nevetve) Oké.

ADAMUS: Valahogy így. Igen.

MARY SUE: Igen, ezzel egyetérték.

ADAMUS: Megkérdezhetem, hogy küzdesz ezzel az egész beilleszkedés dologgal, hogy megpróbálj

jó kislány lenni?

MARY SUE: Igen.

ADAMUS: Miért?

MARY SUE: Mert élvezek másokkal lenni, szórakozni, jókat nevetni.

ADAMUS: Akkor mostantól élvezd azt, ha másokkal vagy, és ha másokon nevensz! (nevetés)

MARY SUE: Ó, rendben. (nevet)

ADAMUS: Csak kíváncsi vagyok, mert ez itt egy konfliktus.

MARY SUE: Igen.

ADAMUS: Ott van az energiádban. És attól még ugyanúgy élvezheted mások társaságát, sőt még inkább képes leszel arra, amikor tényleg önmagad vagy, és elfogadod azt, hogy egyszerűen csak más vagy, mint ők.

MARY SUE: Rendben.

ADAMUS: Furcsa, más, vagy hívd, ahogy akarsz.

MARY SUE: (nevetve) Rendben.

ADAMUS: Nem, nem, majd megérted, hogy ezt bóknak szántam.

MARY SUE: Köszönöm.

ADAMUS: Jó. Köszönöm.

MARY SUE: Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm. Kérem a következőt! Az egytől tízig terjedő skálán.

LINDA: Oké.

ADAMUS: Mennyire vagy furcsa?

LINDA: Ó új, szóval kockázatos.

ADAMUS: Jó, ez egy nagy kockázat. Kezdjük!

SHAUMBRA 1 (férfi): Már vártam ezt.

ADAMUS: Igen! Igen! Ó, igen!

SHAUMBRA 1: Fel kell állnom? (valaki azt mondja, hogy „Igen”) Működik a mikrofon?

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 1: Jó. Örülök, hogy látlak!

ADAMUS: Köszönöm. Köszönöm. (Shaumbra 1 nevet) Jó, hogy örülsz ennek.

SHAUMBRA 1: Mi is a kérdés?

ADAMUS: „Hogy mi a kérdés?”

SHAUMBRA 1: Értem.

ADAMUS: Először is elmondanék egy pár házi szabályt. Soha ne mondd azt, hogy... (a közönség mondja: Nem tudom.) Jól van, akkor most mind menjetek ki a mosdóba!

SHAUMBRA 1: Kimondtam? (Adamus nevet) Azt mondtam volna?

ADAMUS: Nem, nem. Nem mondtad. Csak elmagyarázom a dolgokat. Próbálok szimpatikus lenni a változatosság kedvéért. (Shaumbra 1 hangosan nevet) Szóval a kérdés az, ...

SHAUMBRA 1: Tudtam, hogy jól fogom itt magam érezni.

ADAMUS: Később majd szükségünk lesz egy táblára, mert látom, hogy csak ez a fura szerkentyű van itt. (iPod) Megkaphatnám a táblámat? Ezek az elektronikus eszközök... Látjátok, megkaptam a táblámat! (valaki azt mondja, hogy „Hurrá!”, mások pedig tapsolnak)

A kérdés az, hogy az egytől tízig terjedő skálán mennyire voltál fura, másmilyen, mennyire érzékelted magad furcsának gyerekkorodban?

SHAUMBRA 1: Ez egy nagyszerű kérdés.

ADAMUS: Köszönöm.

SHAUMBRA 1: Köszönöm. Azt mondanám – nem sok mindenre emlékszem öt éves korom előtt, de emlékszem egy látogatásra öt éves koromból.

ADAMUS: Oké. És ki látogatott meg?

SHAUMBRA 1. A Krisztus tudat, St. Germain és Gabriel Arkangyal.

ADAMUS: Oké. Jó-jó.

SHAUMBRA: A haverjaid.

ADAMUS: Igen, a haverok. Igen. (Shaumbra 1 nevet) És ennek eredményeképpen mit gondoltál a valóságodról, az épelméjúségedről?

SHAUMBRA 1: Felismertem, hogy végtelen vagyok.

ADAMUS: Öt évesen?

SHAUMBRA 1: Igen.

ADAMUS: És hol nőttél fel?

SHAUMBRA 1: Igen, ez nehéz dolog. Birmingham-ben, Angliában.

ADAMUS: Az akcentusodból sejtettem, hogy nem Alabamában. (nevetések) Tehát gyerekként próbáltál beilleszkedni, de...

SHAUMBRA 1: Ó, igen.

ADAMUS: ...nagyon korán rájöttél, hogy az nem működik. Úgy érezted, hogy az osztálytársaid kiközösítenek?

SHAUMBRA 1: Igen, majdnem öngyilkos is lettem.

ADAMUS: Ó, igen.

SHAUMBRA 1: Igen.

ADAMUS: Hány éves voltál?

SHAUMBRA 1: Körülbelül 14.

ADAMUS: És miért?

SHAUMBRA 1: Azért, mert....

ADAMUS: Bántottak? Erőszakoskodtak?

SHAUMBRA 1: Igen. Különleges kapcsolatot fejlesztettem ki a Krisztus Tudattal.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 1: És...

ADAMUS: Erre páran azt mondanák, hogy megőrültél. Én nem mondanék ilyet, de mások igen.

SHAUMBRA 1: Igen. Kigúnyoltak és nevetségessé tettek.

ADAMUS: Ott voltál az osztályban, és azt mondtad a tanárnak, hogy „Kapcsolatban vagyok a Krisztus tudattal.”

SHAUMBRA 1: Nem, ez nem egészen így volt.

ADAMUS: Tudom. Csak eltúlzom a dolgokat, tudod.

SHAUMBRA 1: Arra jöttem rá, hogy sokkal nagyobb és több vagyok annál, mint amit mondtak nekem. És hogy sokkal, de sokkal több létezik annál, mint amit mondtak nekem, vagy amit éreztem.

ADAMUS: Az, hogy nagyobb vagyok...elég egósan hangzik.

SHAUMBRA 1: Lehet. Lehet.

ADAMUS: „Nagyobb vagyok annál, mint amit mondtak nekem.”

SHAUMBRA 1: Lehet. Igen, lehet. Nem tudom, de igen, bántalmaztak, zsarnokoskodtak velem.

KERRI: Mit mondtál? Azt, hogy nem tudom?

SHAUMBRA 1: Te jó ég!

LINDA: Ó! (nevetések)

ADAMUS: Van egy apró kis szabályunk erről, ezért most megkérdezem a többieket: Kiküldjük a női mosdóba... (a közönség azt mondja, hogy „Ne!”) Várjatok már! Hadd adjak opciókat!

SHAUMBRA 1: Hát, van akcentusom, az minden bizonnyal működik. (nevet)

ADAMUS: Vagy engedjük ezt most el?

LINDA: Engedjük el!

ADAMUS: Ki akarja, hogy kiküldjük a mosdóba?

KERRI: Én! (valaki azt mondja, hogy „Ne!” és a közönség nevet)

ADAMUS: Nem kell kimenned.

SHAUMBRA 1: Nagyon szépen köszönöm.

ADAMUS: Igen. (valaki bekiabál: Ez egy tapasztalás!)

ADAMUS: Igen, egy tapasztalás.

SHAUMBRA 1: Ez remek.

ADAMUS: Igen, igen.

SHAUMBRA 1: Köszönöm.

ADAMUS: Tehát majdnem öngyilkos lettél. Ez igazán, tényleg, nagyon, de nagyon kemény volt neked akkoriban, és igen, meglátogatlak téged pár alkalommal.

SHAUMBRA 1: Igen, és amikor 18 éves voltam, a Krisztus Tudat meglátogatott, és ez a szó szoros értelmében véve teljesen átírta a programozottságomat egyetlen éjszaka leforgása alatt.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 1: És teljesen más ember lettem.

ADAMUS: Milyen programozottságra hivatkozol?

SHAUMBRA 1: Hát benne voltam a „Szüless újra” mozgalomban a Keresztény Egyház berkein belül. De elkezdtem érezni és érzékelni (sóhajt egyet) a nagy Én Vagyok-ot. Csak ennyit tudok mondani.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 1: Hogy az élet sokkal érdekesebb és az emberek sokkal szépségesebbek, mint amit erről nekünk mondanak.

ADAMUS: És végül miért nem lettél öngyilkos?

SHAUMBRA 1: Így visszatekintve azt mondanám, hogy mindenki, aki változáshozó, annak szembe kell néznie a szakadékkal, majd el kell köteleznie magát az élet mellett.

ADAMUS: Ezt lennél szíves elismételni? És szeretném, ha a kamera közben egy közeli képet adna rólad.

SHAUMBRA 1: Oké, próbálok visszaemlékezni. Abban hiszek, hogy mindenkinek, aki elő akarja mozdítani a változást, szembe kell néznie a szakadékkal, majd el kell köteleznie magát az élet mellett.

LINDA: Hm. (valaki azt mondja: Kitűnő.)

ADAMUS: Köszönöm. (a közönség tapsol) Köszönöm. Köszönöm. És most nem kell kimenned a női mosdóba....

SHAUMBRA 1: Oké.

ADAMUS: ...és Linda ad neked egy ingyen sálat, mert neked nincs...

SHAUMBRA 1: De már van egy.

ADAMUS: Akkor is kapsz egyet ingyen.

SHAUMBRA 1: De már kaptam egyet.

ADAMUS: Nem baj, most kapsz egy másikat is.

SHAUMBRA: Ó, ez fantasztikus!

ADAMUS: Fogadd már el, az istenért! Eljön hozzád.

SHAUMBRA 1: Imádom a bőséget. Ez fantasztikus!

ADAMUS: Linda, adnál neki egy másik sálat?

LINDA: Örömmel.

ADAMUS: Igen. Ez briliáns volt, és szerintem mindannyian – köszönöm – mindannyian át tudjátok érezni azt a kihívást, amin keresztülment, hiszen ti is átmentetek ezen, csak lehet nem jutottatok el az öngyilkosság pontjához. De én azt merem állítani, hogy akik itt vagytok személyesen, és akik most online néztek minket, 92,5%-otok gondolt az öngyilkosságra. Nem konkrétan, hanem egyszerűen csak azt gondoltátok, hogy „Annyira elegendem van! Képtelen vagyok ezt tovább elviselni!” – Ez szinte már bele lett írva a Shaumbra könyvébe, remélhetőleg nem az utánaatok érkező generációk számára, hanem kivétel nélkül mindannyiótok számára. Én ezt érzem, mások is érzik, és köszönöm. És a mai napon ezt át fogjuk alakítani. Ezért is vagytok itt. Köszönöm.

SHAUMBRA 1: Köszönöm.

ADAMUS: Vicces, mert egyáltalán nem úgy festesz, mint aki Alabamából jött. (nevetés) Köszönöm. És a tízes skálán a furaságod túltesz a 10-en.

SHAUMBRA 1: Köszönöm.

ADAMUS: Igen. Még egy párat kérek!

LINDA: Oké.

ADAMUS: Miközben felnőttél mekkora volt a furaságod az egytől tízig terjedő skálán?

KATHLEEN: Megint itt tartunk! Milyen életkort is kell alapul venni?

ADAMUS: Kombináld össze az összeset, a 3-4 éveset, a 7-8 éveset, majd a 16-tól 21 éveset. Kezdd a családdal, ahol az első tudatosításod az volt, hogy „Ez nem az én családom.” 8-9 éves korodban a barátaiddal kapcsolatosan éreztél, hogy nem olyan vagy, mint ők. Majd 16-tól 21 éves korodig, hogy „Soha nem fogok tudni beilleszkedni ebbe a világba.” Lényegében ez ilyen egyszerű. Akkor, ha ezt mind összekombinárod egymással, hol helyezkedsz el a skálán?

KATHLEEN: Egytől-tíz?

ADAMUS: Igen.

KATHLEEN: Jó magasan.

ADAMUS: Mondj egy számot!

KATHLEEN: Kilenc.

ADAMUS: Kilenc. Én ennél sokkal magasabbat mondanék. (Adamus nevet) Nem azért, mert fura vagy, hanem az önmagadról alkotott elképzelésed miatt. Megpróbálsz beilleszkedni, kifejezetten a családi dolgokra vonatkozóan, megpróbálsz beilleszkedni a családba.

KATHLEEN: Én lettem a bohóc.

ADAMUS: Igen.

KATHLEEN: Ühüm.

ADAMUS: De közben megpróbálsz az energiát is mozgatni.

KATHLEEN: Ühüm.

ADAMUS: Abban próbáltál segédkezni, hogy valamennyire tényleg elfedd az ott zajló diszfunkciót.

KATHLEEN: Nagyon is.

ADAMUS. És közben egész idő alatt tudtad, hogy „Én nem illek ebbe bele.” – Mikor próbáltál a legerősebben beilleszkedni? Mikor volt az, amikor azt mondtad, hogy „Be fogok illeszkedni. Bele fogok ugrani az életbe és megpróbálok normális lenni.”

KATHLEEN: Sokkal később.

ADAMUS: Mennyivel később?

KATHLEEN: Már felnőttként.

ADAMUS: 25 vagy 30 éves korodban?

KATHLEEN: Talán még később.

ADAMUS: Hány éves voltál, amikor megszülettek a gyerekeid?

KATHLEEN: 24.

ADAMUS: Szerinted ez volt a fordulópont?

KATHLEEN: Igen, igen.

ADAMUS: „Jobban teszem, ha beilleszkedek ebbe az egészbe, mert most már anya vagyok.”

KATHLEEN: Igen.

ADAMUS: És ez segített?

KATHLEEN: Igen. Képes voltam ezen a módon kapcsolódni, megnyitni a szívem, és meggyógyítani pár dolgot.

ADAMUS: És megpróbáltál normális lenni, megpróbáltál anya lenni.

KATHLEEN: Igen.

ADAMUS: És mikor jöttél rá arra, hogy a hagyományos értelemben véve nem voltál igazán jó anya? Tudod, hogy nem illetél bele a külvárosi anyukák dologba?

KATHLEEN: Hát próbálkoztam a PTA elnökséggel... (szülői munkaközösség)

ADAMUS: Igen, hát az egy nagy dolog lett volna! (nevetés) Nagy dolog.

KATHLEEN: A focis anyuka dolog jó móka volt.

ADAMUS: Igen.

KATHLEEN: És úgy 31 éves koromban nyitottam egy kis üzletet, és saját magamnak dolgoztam.

ADAMUS: Igen.

KATHLEEN: És nem sokkal azután megtaláltam a Bíbor Kört és kiterjedtem.

ADAMUS: Tehát a tízes skálán, úgy érezted magad, mint aki soha nem képes igazán beilleszkedni, talán csak a korai anyuka éveidben, de tudod ez azért volt, mert nagyon belevetted magad abba, amit csináltál. De azt mondom én neked, hogy még most is próbálsz beilleszkedni, és nem csak nyilvánosan, de néha még a Shaumbrával is.

KATHLEEN: (kis szünet után) Ez az én küszöböm.

ADAMUS: Igen. A Shaumbra?

KATHLEEN: Igen.

ADAMUS: Igen. De itt nincs ilyen, hogy beilleszkedés.

KATHLEEN: Nem, nincs.

ADAMUS: Nincs ilyen. Nincs ilyen.

KATHLEEN: Itt önmagunk vagyunk.

ADAMUS: Pontosan.

KATHLEEN: És önmagunk szeretete van.

ADAMUS: És néhányan lényegében azért jönnek ide, hogy megpróbáljanak ide beilleszkedni. Azt gondolják, hogy „Jól van, ez egy család, ezt még a sálak is bizonyítják, és megpróbálok ide beilleszkedni.” De valójában itt nincs ilyen dolog, hogy beilleszkedés, itt csak egy dolog van, mégpedig az, hogy legyél önmagad, akármilyen fura is lehet ez. És itt bizony jó sok furaság van! (nevetés) De ez egy biztonságos tér a furaság számára. Miért is ne? Jó.

KATHLEEN: A dolgok akkor változnak meg, amikor elengeded azokat.

ADAMUS: Igen, megváltoznak.

KATHLEEN: Megváltoznak.

ADAMUS: Ez bámulatos.

KATHLEEN: Igen.

ADAMUS: Jó, köszönöm.

KATHLEEN: Köszönöm.

ADAMUS: Még kettőt kérnék szépen!

LINDA: Oké. Lássuk csak!

ADAMUS: Még kettőt! Kihez kerül a mikrofon? Á! Furcsaság! Ez nem a neved. (nevetés)

PAULA: Ez rendben van. Nincs bajom a furaságommal.

ADAMUS: Sőt, egész jól érzed magad így.

PAULA: Ez így van.

ADAMUS: Igen. És ezt arra használtad, hogy az emberek arcába told.

PAULA: Igen, egy kitartó Mormon családban nőttem fel, és sokat tartózkodtam a szabadban. Tudtam, hogy más vagyok, mint a többiek. A székeken repkedtem. Nem illetem közéjük.

ADAMUS: Szerintem ez az idősebbekre még inkább igaz volt.

PAULA: Nem is!

ADAMUS: Én ebben biztos vagyok! Biztos vagyok benne! Mennyire kellett álcáznod ezt a dolgot?

PAULA: (kis szünet után) Már idősebb voltam, amikor rájöttem, hogy ezt el kell fednem, mert ez egy állandó szituációvá vált a barátok között, nem is annyira a családommal.

ADAMUS: Igen.

PAULA. 17, 18 éves koromban teljesen fellázdattam, és egyszerűen csak kísértél onnan.

ADAMUS: Ó, igen. Jó. És most, évekkel később, hogy érzed, milyen a furaság szinted a többiekhez képest?

PAULA: Nem érdekel, ha furább vagyok, mint mások. Engem ez nem zavar, amikor velük vagyok. Megfigyelem a furaságot, és ha ez nem tetszik nekik, tőlem az is rendben van.

ADAMUS: Jó-jó. Szeretnél visszamenni a... (Paula a fejét rázza: Nem.) – Nem.

PAULA: Nem.

ADAMUS. Pedig az a mormon család...sok szép struktúrával rendelkezett. Nem kellett sokat gondolkodnod.

PAULA: Szinte semmit.

ADAMUS: Mindent el lett döntve helyetted.

PAULA: Sőt, az volt a jó, ha soha nem gondolkodtál.

ADAMUS: Na igen, pontosan. (Paula nevet) Minél kevesebbet gondolkodsz, annál jobb, mert valaki azt mondta, hogy „Itt vannak a szabályok, kövesd őket!” – és aztán az így is lett. „Milyen jól követed a szabályokat?”

PAULA: Teljesen jól.

ADAMUS: Megkérdezhetem a lányodtól, hogy azt gondolja-e rólad, hogy fura vagy-e? Igen. Az arca. Az arca mindent elárul.

THERESA: Igen, fura.

ADAMUS: Szereted ezt, hogy ilyen fura anyukád van, vagy inkább egy normális anyukát szeretnél?

THERESA: Ó, nem hiszem, hogy jól kijönnék egy normális anyukával.

ADAMUS: Valószínűleg nem.

THERESA: Nem.

ADAMUS: Nem, nem, nem.

THERESA: Nem.

ADAMUS: Igen, mert ti ketten olyan egyformák vagytok, mint két borsó a hüvelyben.

THERESA: Szerintem én nem vagyok fura! (még nagyobb nevetés)

ADAMUS: Nem vagy fura, ezt most csak másokkal, a társadalommal összehasonlítva érted. Vagy a mormonokkal – érted? Tudod a fura a normával ellentétben.

THERESA: Szerintem én azt gondoltam, hogy mindenki más fura, és én vagyok a normális.

ADAMUS: Ez tetszik. (nevetések) És mivel nem tartottad elég közel a szádhoz a mikrofont, kérlek ismételd meg, amit az imént mondtál!

THERESA: Ó, bocsánat. Azt gondoltam, hogy mindenki más a fura, és én vagyok a normális.

ADAMUS: Jó. És mi volt bennük a fura?

THERESA: Hm. Amikor felnőttem, jól meg voltam azzal, aki vagyok, de sok ember nem így volt ezzel.

ADAMUS: Igen.

THERESA: És azt gondoltam, hogy ez azért elég fura. De...

ADAMUS: Te is mormonként nőttél fel?

THERESA: Nem igazán.

ADAMUS: Jól van.

THERESA: Úgy értem vannak nagybácsik, akik majdnem velem egykorúak, szóval inkább olyanok, mintha a bátyáim lennének.

ADAMUS: Igen.

THERESA: És velük együtt én is eljártam a templomba, de elég hamar rájöttem, hogy ez nem nekem való.

ADAMUS: Nem neked való.

THERESA: Igen.

ADAMUS: Jó.

THERESA: Egyáltalán nem nekem való.

ADAMUS: Mégis sok időt töltesz azzal – próbálom ezt leegyszerűsíteni – hogy más legyél, mint a többiek, és ez boldoggá tesz téged.

THERESA: Igen, ez így van.

ADAMUS: Jó.

THERESA: Igen.

ADAMUS: Jó. Még egyet kérek! Köszönöm. Köszönöm. Még egyet! A furaság szint.

LINDA: Lássuk csak! Hm, hm, hm, hm. Valószínűleg...

ADAMUS: Néhányan azt kérdezitek, hogy hova akarok kilyukadni ezzel a kérdéssel.

ADAMUS: Igen. Furaság szint. Szia.

SHAUMBRA 2 (nő): Szia. Kora gyerekkoromra úgy nyolcat vagy kilencet mondanék.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 2: A tinédzser éveimre pedig úgy négyet vagy ötöt.

ADAMUS: Négyet, ötöt.

SHAUMBRA 2: Vagy még kevesebbet.

ADAMUS: Szóval te...

SHAUMBRA 2: Próbáltam beilleszkedni.

ADAMUS: Mondhatni megtanultál beilleszkedni. Oké.

SHAUMBRA 2: És aztán pedig úgy 20 éves korom után...kilenc.

ADAMUS: Kilenc – rendben.

SHAUMBRA 2: Pont most ismertem fel, hogy nem tettem túl sokat.

ADAMUS: Most hány éves vagy?

SHAUMBRA 2: Negyvennégy.

ADAMUS: Ez mókás, mert 20 évesnek nézel ki. Igen. És ezt most komolyan mondom. (nevetnek)

SHAUMBRA 2: Köszönöm.

ADAMUS: Nagyon fiatalos vagy. Tehát hol is állsz a furaság szinteddel a többiekhez képest?

SHAUMBRA 2: Még mindig kilenc.

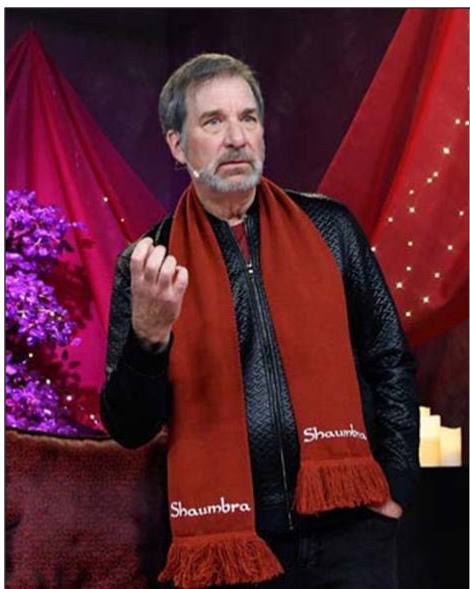
ADAMUS: Oké.

SHAUMBRA 2: Igen, nagyon is.

ADAMUS: Jó. Oké. Jó, köszönöm.

A közösségtől a szuverenitásig

Azért tettem ma fel ezt a kérdést, mert mindannyian valószínűleg úgy 9 és fél vagy afölött álltok a furaság szintetekkel, és ezt félig-meddig mondhatni megtanultátok elfogadni. Félig-meddig. Azt mondanám, hogy a legtöbben úgy az elmúlt 5 vagy 6 évben keresztümentetek az ezzel kapcsolatos valódi küzdelmeken „Mi történik velem?” – mert hatalmas csábítása vagy gravitációja van ám annak, hogy illeszkedj be, felelj meg a tömegetudatnak. Senki sem szeret teljesen kívülálló lenni.

Tudjátok, Abraham Maslow beszélt erről a tanulmányaiban. Mindenki vágyik egyfajta elismerésre, és arra, hogy beilleszkedjen a társadalomba. Lényegében ez nagyon is fontos a hagyományos pszichológiai egyensúly értelmében. Ha kapcsolatod van a társadalommal, és lényegében mások szemén keresztül látod magad – Hogyan illeszkedek be? Beleillek ebbe? Rendben vagyok arra alapozva, hogy beilleszkedtem a társadalomba, egy csoportba, az egyházba vagy bármibe? – Ez egy nagyon erős mentális stabilitást hoz létre. És amikor ezt elveszik valakitől, akkor az egy kicsit megőrül, megbolondul ennek csábítása, gravitációja miatt. És ez fogva tart téged. E nélkül, ha nem érzed azt, hogy tartozol valahova, az elme mentálisan rendkívül instabillá válik. Szinte majdnem mindannyian ismeritek ezt az érzést, valószínűleg úgy hat évvel ezelőtt – attól függően, hogy ki vagy – amikor

hirtelen felismertétek, hogy én ebbe nem illek bele, és valószínűleg soha nem is fogok. – Elszállt a remény, hogy egyáltalán megpróbálj beilleszkedni. Többé már nem próbáltál semmibe sem beilleszkedni. Mert egyszeriben felismerted, hogy „Ez egyszerűen csak nem működik.” – És ez beindít valamit az emberi elmében, ami egyensúlytalanná teszi azt, mert többé már nem vagy bezárva vagy behipnotizálva a tömegetudatba.

Az elme sok-sok tömegetudatba van lehorgonyozva. És ha most fogod azt a horgonyt, azt a szinte már kötőféket, és elveszed, akkor az elme elkezd kissé kiszámíthatatlanná, ingataggá válni. Ezt mind megtapasztaltátok, és éjjelente azt kérdeztétek, hogy „Mi a baj velem? Miért érzem magam annyira lekapcsolódottnak? Mit csinálok rosszul?” – és hajnali kettőkor az elmének ezen az egész litániáján mész végig. Pedig az égvilágon semmit nem csinálsz rosszul. Mindössze elengeded azt a nagyon

erős csábítással bíró gravitációt, és az elme nem tudja hogyan kezelje ezt. Hiszen már eónok óta arra lett programozva, hogy a közösséghez tartozzon, legyen szó akár a családról, akár egy szervezetről, vagy akár csak a barátokról, ez mindegy. Vannak közösségek, amik a munkahelyen alakulnak ki a munkatársakkal, akiket ismersz, mert ott van az elmének az az állandó összehasonlítgatása, hogy „Hogyan illek bele ebbe az irodai környezetbe, vagy a szociális vagy az akármilyen környezetbe?” – És amikor elkezded ezt elengedni, akkor az elme megőrül. Tényleg megbolondul. És akkor meg azokkal a dolgokkal kell szembe nézned, hogy „Egyáltalán itt akarok maradni?” meg „Mi a baj velem?”

És akkor az elme elkezdi egy fura kis trükköt bevetni. Megtölti ezt a teret kétséggel, az önmagadba vetett kétséggel. „Valami baj van. Vissza kell térnem a normához. Valami baj van velem.” – És ezt érzed, és ez még a testedbe is belemegy, hogy „Annyira nem érzem a kapcsolatot.” – Jaj, mi lehet a baj? – Adamus azt mondja, hogy ez csak a felébredés része, de pont olyan érzés, mintha megbolondulnék. – Ezzel az elme azt akarja, hogy állandóan kapcsolódj, társulj valamilyen közösséggel, hogy a többiekhez viszonyítva, hasonlítva lásd magad.

Ez nagyon érdekes és elképesztő, ahogy az elme működik, és ez része az elme programozottságának, amiért Atlantiszt fogom most vádolni. Mert azt megelőzően ez nem létezett. Az elme gondolat legmélyebb gyökerébe bele lett programozva, bele lett hipnotizálva, hogy közösségre van szükséged.

Emlékezzetek arra, hogy Atlantisz nagyon kommunális alapokra épült. Olyan volt, mint egyetlen hatalmas nagy kibuc, ahol szinte alig volt valami egyediség. Az emberek még mindig vissza akarnak térni ahhoz a régi eredethez, még mindig vissza akarnak ehhez térni, hogy „Mindannyian vonuljunk el egy szigetre vagy egy farmra, vagy bárhova. Térjünk vissza az alapokhoz!” – De nincs visszatérés. Pontosan úgy, mint a technológia esetében, nincs visszaút. Ugyanez a helyzet ezekkel a régi típusú közösségekkel.

Most az történik, hogy a szuverenitásba tartunk. Nem térünk vissza az egység régi elképzeléséhez. De az elme mégis kétségbeesetten erre törekszik, mert erre lett beprogramozva. Erre lett beprogramozva, továbbá arra, hogy mindig mások által lásd magad, másokhoz hasonlítva lásd magad – mások rád adott reakcióin keresztül lásd magad. Hogy mennyire jól tudsz beilleszkedni abba a csoportba, hogy milyen jól tudsz létezni azon a csoporton belül.

Messze megelőzve a saját korszakodat

És ebben az egészben van valami nagyon, de nagyon érdekes dolog, mert drága barátaim, nektek eleve, soha nem is kellett volna, hogy ebbe az egészbe így, ezen a módon beilleszkedjétek. Megtanultátok milyen emberként élni. Ti segítettétek ezt feltalálni. Megtanultátok eljátszani az

emberi szerepet, de valahol menet közben azt mondtátok, hogy „Elég volt!” – Szeretem ezeket a szavakat. „Elég volt!” Ami csak azt jelenti, hogy „Végeztem velem!” – Azt mondtad, hogy „Elég volt!” és lényegében most, kifejezetten ebben az életetekben, jóval megelőzitek a saját időtöket.

Messze megelőzitek a saját korszakotokat, és ezt jegyezték meg. A korszakotokat messze megelőzve jöttetek ide, de közben meg ki is szálltok az időből. Ez egy nagyon érdekes fajta kombinációja annak, ami történik. Messze megelőztétek a saját korszakotokat, így aztán soha nem fogtok tudni beilleszkedni. És ha ezt egyszer felismeritek, hogy egyszerűen azért jöttetek ide, hogy behozzatok valamit, azt is mondhatnátok, hogy valami élvonalbeli dolgot, vagy ami megelőzi a saját korszakát, de a lényeg az, hogy másokat messze megelőzve jöttetek ide. Mégpedig azért, hogy elhozzatok nekik egy ajándékot – nézzük ezt így! Természetesen azért jöttetek ide, hogy behozzatok egy ajándékot magatoknak is, az integrációtokkal, és ez az az ajándék, amit hoztok nekik, és ezért érkeztek ide az korszakotokat messze megelőzve.

Nem tudsz beilleszkedni, nem illesz ebbe bele. Ezért is érzed magad másnak, különbözőnek. Nagyon sokszor lebecsülted, alul értékelted magad az életedben – és nem csak abban a három periódusban, amit említettem, hanem egész életedben – és ez bizony fájdalmas. Hajlamos vagy kétségbe vonni magad, hogy „Mit csinálok? Meg fogok örülni? Hogy hogy nem tudok beilleszkedni? Biztosan valamilyen fura személyiségzavarom van, mert egyszerűen csak nem tudok ebbe beilleszkedni.” Arra kérnélek benneteket, hogy akkor most egy pillanatra álljunk meg, és ismerjétek fel, hogy mindössze arról van szó, hogy az időtöket megelőzve jöttetek ide.

És ezt tudtátok. Tudtátok ezt még mielőtt megszülettetek volna ebben az életetekben, de aztán elfeledkeztetek róla. Életetek első pár évében még tisztában voltatok ezzel, de amikor elértétek a három vagy négyéves kort, azt mondták nektek, hogy ezek a létezők, akikkel beszélgettetek nem is léteznek és az egész csak ti találjátok ki. Aztán később az élet során, amikor azt éreztetted, hogy sokkal, de sokkal több minden létezik ennél, akkor maga az élet azt mondta, hogy „Nem, igazából nem. Ez van. Legyen munkád. Legyen családot. Majd jön a halál.” És amikor azt éreztetted, hogy lennie kell valami másnak, akkor az emberek azt mondták neked, hogy „Csak az örült elméd állít ilyeneket. Csupán arról van szó, hogy nem vagy képes boldog lenni azzal, amid van. Nem vagy képes beilleszkedni, és nem elégszel meg egy kis cirkusszal meg kenyérrrel, mint mi, a többiek.” – Az holnap lesz – a Super Kupa. (nevetések)

Tényleg nagyon kemények voltatok magatokkal, és ezen most azonnal szeretnék változtatni, és szeretném, ha ezt átéreznétek, nem a szavaimat, hanem önmagatokon belül, mert az még most is ott van, az a tudás, hogy a korszakotokat messze megelőzően jöttetek ide. És emlékszem, hogy közületek sokan azt mondtátok, hogy „Ó, a saját korszakomat megelőzve jövök ide. És az a korszak nem lesz rám hatással. (nevetések) Igen. Tudjátok, hogy „Kemény leszek, meg van hozzá a lelkeröm és a bátorságom”.

És egy másik szintén nagyon érdekes dolog sokatokkal kapcsolatosan az, hogy amikor fiatalabbak

voltatok, tudtátok, hogy nektek több van, mint másoknak. Nem az intelligenciáról vagy a pénzről van itt szó, és nem is a személyiségről vagy a sport képességeitekről, hanem arról, hogy tudtátok, hogy sokkal többet elviseltek vagy kibírtok, mint mások. Tudtátok, hogy ha maga az élet vagy más emberek levernek, kiütnek téged, te akkor is fel fogsz állni. És ezt tudtátok. Tudtátok, hogy valami különleges dologgal érkeztek ide, de az élet taposómalma előbb-utóbb titeket is utolért. Amit nem tudtatok akkoriban, amikor eljöttetek ide, ebbe az életetekbe, az az volt, hogy ez az életetek nehezebb lesz a tömegetudat sűrűsége értelmében.

Úgy jöttetek ide, hogy azt mondtátok, hogy „Nem számít mi történik, ezt nem fogom elfelejteni. Emlékezni fogok. Nem hagyom, hogy ez kizökkentsen vagy megzavarjon. Nem hagyom, hogy ez maga alá gyűrjön. Nem fogom hagyni, hogy ez azt okozza, hogy öngyilkos gondolataim legyenek.” Tehát úgy jöttetek be, ebbe az életetekbe, hogy tudtátok, hogy nektek több van, de mindezt a korábbi életeitekhez hasonlítottátok, ahol a tömegetudat sűrűsége közel sem volt ennyire vastag és nehéz. Azok az elmúlt életek sokkal régiesebbek voltak sok értelemben véve, de a sűrűség közel sem volt olyan erős, mint most. Erre nem számítottatok, és ez azt okozta, mintha átok ült volna rátok. Kiütött benneteket. Mintha kirántották volna alólatok a talajt. Azt kérdeztétek, hogy „Mi a franc folyik itt?”

Akkor most egy pillanatra kérlek érezzétek ezt magatokon belül, ne csak a szavaimat, mert az ott van mindannyiótokban. Érezzétek ezt magatokban, hogy a korszakotokat messze megelőzve érkeztek ide.

Ez nem egy olyan dolog, ami miatt vállon veregetitek magatokat, és tudom, hogy szinte egyikőtök sem mondta azt, hogy „Nos, ez majd jobbá tesz engem.” Egyáltalán nem. Csupán azt jelenti, hogy a korszakotokat messze megelőzve érkeztek ide. Ez elég örületes. Az egytől tízig terjedő skálán azonnal a tízre helyez benneteket. De mégis volt benne valami az izgalmas, amit szeretettek benne.

A korszakotokat messze megelőzve érkeztek ide és hogy a dolgokat még jobban összezavarjam, éppen most szálltok ki az időből. Igen. Eljöttetek ide, hogy a többiekét megelőzve behozzátok a tudatosságot, a fényt – vagy nevezétek ezt tetszésetek szerint. Fel tudjátok fogni, hogy amit tesztek, azt egyik New Age-es csoport sem csinálja sehol az egész világon? Se a kolostorokban, se a templomokban nem csinálnak ilyet sehol a világon. Nem csinálnak ilyet sehol a világon a spirituális, New Age-es elvonulásokon. Ez egy kis csoport, egy nagyon apró kis csoport, és amit mi csinálunk, azt semelyik másik csoport sem csinálja. Időről-időre ők is érintik ezt, és ezzel nem azt mondom, hogy az egyik jobb vagy rosszabb, mint a másik. Néha azt gondolom, hogy örültek vagytok, hogy ezt csináljátok, de mégis itt vagyunk. Csak azt akarom ezzel mondani, hogy messze megelőzitek a saját korszakotokat.

Most akkor egy pillanatra érezzetek ebbe bele!

(szünet)

És a következő lépésünk pedig az, hogy kiszállunk az időből. És ha elkezdtek ezen gondolkodni, akkor az tényleg nagyon össze fog zavarni benneteket, tehát akkor mit csinálunk? Egyszerűen csak megengedjük. A korszakotokat messze megelőzve jöttetek ide be, most pedig kiszállunk az időből.

És most ebben a Valentin havi üzenetben teszek egy nagyon egyértelmű és tiszta állítást, mégpedig azt, hogy ti lesztek az embereknek az első olyan csoportja, aki meg fogja tapasztalni,

hogy milyen kiszállni az időből – és a térből, hiszen ez a két dolog valójában egy és ugyanaz. Ti vagytok az embereknek a legelső csoportja, akik ezt megteszitek. Vannak egyének, akik ezt már megtették. A legtöbben meg is bolondultak közben, és csak nagyon nehezen sikerült újra összerakniuk magukat. Mi ezt egy nagyon biztonságos energiában fogjuk megtenni. Együtt fogjuk ezt megtenni. De nem egy kumbaya módon, hanem ez azt jelenti, többen is megteszik azt ugyanakkor. És nagyon sok vezetést fogunk ehhez kapni az újonnan átalakult és lekarcsúsodott Bíbor Tanácstól. És azért mondom el mindezt, mert ez a következő lépésünk.

Akkor most vegyünk közösen egy mély lélegzetet! A saját korszakotokat messze megelőzve érkeztek ide, de máris elmondom, hogy túl fogunk lépni az időn. Tehát szokjatok hozzá ahhoz, hogy a dolgok tényleg nagyon-nagyon

furcsák és másmilyenek lesznek. És ha visszatekintetek Maslow egyik alap állítására, és azt mondjátok, hogy „Ó, nekem továbbra is a többieket kell nézmem, beleértve ebbe a Shaumbrát is, ahhoz, hogy lássam, hogy hogy állok az egyensúlyommal” akkor ezt most felejtsetek is el! Az nincs ott. Nyugodtan engedjétek ezt el, ezt a fajta közösség iránti szükségleteteket, ezt a közösségi személyiségéteket. És ez furcsa érzés lesz – tudjátok azért, mert ezt mind elfogadtátok, de ami még furcsább lesz – az az, hogy nem lesz ott az a régi kapcsolat. De ez tényleg az elmének a hipnózisa, egy beültetés nagyon-nagyon régről, és ez is ki fog sétálni az árnyék többi részével együtt, mert többé már nincs számára hely.

Nikola Tesla

Miközben arról beszélünk, hogy messze megelőztétek a saját korszakotokat, voltak más bámulatos emberek is, akik szintén megelőzték a saját korukat. A legtöbben ismeritek Nikola Teslát, aki minden kétséget kizáróan megelőzte a saját korát, mégpedig jócskán – azt mondanám, úgy legalább 100 évvel. Hozzátok hasonlóan ő is energia munkás volt. Energiával dolgozott, mégpedig az elektromossággal, de jóval túlhaladta azt. Kezdetben Tesla is megpróbált beilleszkedni, de elég hamar felismerte, hogy ez nem ment neki.

Ó, hát kihasználták. Az emberek ellopták az ötleteit, sőt, még a szabadalmait is. Még Thomas Edison is megkopasztotta őt két alkalommal is nagyobb összegektől, amit megígért neki, majd később azt mondta neki, hogy „Ó, hát neked mégsem jár az amerikai mód. Az csak egy vicc volt. A bónuszod csak egy vicc volt. Nem gondoltuk azt komolyan.” De ő ennek ellenére mégis kitartóan folytatta tovább a munkáját. Nagyon tanult, tudós emberek és tudományos körök azt állították, hogy teljesen őrült volt. De ma már tudjuk, hogy Tesla egyáltalán nem volt őrült. Tudása volt.

El tudjátok képzelni min ment keresztül, hogy zsenialitása ellenére szó szerint New York utcáin sódert lapátolt, betont, meg lószart takarított fel, csak hogy meg tudjon élni? Hogy egyáltalán enni tudjon? Pedig ő az egyik legzseniálisabb létező a valódi fizika megértését illetően – nem a jelenlegi fizikára gondolok itt, hanem a valódi fizikára – és senki sem figyelt oda rá. Anyagilag le volt égvé. Hosszú időn keresztül nem volt pénze, mert vagy kihasználták, vagy pedig nem alkalmazták. Túlságosan fura volt. Nem illett bele a képbe. Nem akarták őt azok a szervezetek.

Rendkívül briliáns volt, annyira, hogy megértette azt a nagyon nélkülözhetetlen alapelvet, amin a jelenlegi tudomány még most is dolgozik. Az energia szabad. Ott van a levegőben. A szó szoros értelmében ott van a levegőben. A vicces dolog pedig az, hogy ez annyira nyilvánvaló, ahogy Tesla számára is az volt. Ő értette. Sőt, még ki is fejlesztett egy kis szerkezetet, ami nagyon olcsó volt, és amivel képes volt kinyerni az energiát a levegőből. Nagyon kevés vagy szinte semmi költséggel. Jóval megelőzte a saját korát, és a lényegében a világ nem állt rá készen, és talán még ma sem áll készen az ingyenes, szabad energiára. Mert mit kezdenének az emberek a teljesen szabad energiával? Tudjátok, bármilyen jól is hangzik ez, ha mindenki rendelkezne ezzel a szabad energiával, képzeld csak el, hogy bizonyos emberek, akiket ismertek – egy szomszéd, egy barát vagy egy főnök – mit tenne, ha a rendelkezésére állna ez a teljesen szabad és ingyenes energia, és olyan sok lehetne belőle, amennyit csak akarnak? Mit kezdenének vele tudatosság nélkül? Ó, megint itt van a tudati tényező.

Tesla zseniális volt. Felismert valamit, elmesélte ezt másoknak, akik azt gondolták róla, hogy teljesen elmebeteg, holdkóros. Tesla azt mondta, hogy „Itt van ez a dolog. Az energia mindenhol körülvesz bennünket, de az a helyzet, hogy annak az energiának egy része semleges állapotban van. Ezért nem lehet azt látni. Ezért nem tudják, hogy lehet azt aktiválni az elektromosság vagy más hasonló dolog segítségével. De attól az még ott van.” Erre kinevették, és azt kérdezték tőle, hogy “Ha ott van, akkor mégis, hogyan tudod azt működésre bírni?” – Erre Tesla azt felelte, hogy “Úgy, hogy egyszerűen csak elképzeled. Fogod az energiát, ami mindenhol ott van körülötted, és ami semleges állapotban tartózkodik” – majd azt a szót használta, hogy “És egyszerűen csak elképzeled azt.” Na erre persze azt gondolták, hogy teljesen be van kattanva. Mi kicsit más terminológiát használunk erre. Azt mondjuk, hogy aktiváljuk az energiát annak semleges állapotából a tudat, a tudatosság által, de lényegében ez ugyanazt jelenti. És ahhoz, hogy ez működjön, nincs szükség különleges és luxus műszerekre, szerkezetekre. Nincs ilyenre szükség.

Teslát tehát kinevették. Szegény emberként halt meg, egyedül élt egy meglehetősen ócska és kopott hotelszobában New Yorkban. Anyagilag tönkre menve. Pedig mindenki másnál jelentősebben járult hozzá ennek a világnak az energiafejlődéséhez. Értette a multidimenziókat. Sajnálatos módon a feljegyzései nagy része vagy elveszett – sokat pedig ő maga pusztított el. Tudjátok, amikor leírjátok azt a rengeteg sok mindent, és mások azt mondják nektek, hogy örültek vagytok, akkor elpusztítjátok ennek a bizonyítékát. Sok feljegyzését elégette, sokat pedig visszavittek Európába a

Keleti Blokk alatt, és elrejtették. Elrejtették.

Az érdekesség pedig az, hogy azok, akik hajóval magukkal vitték a feljegyzéseit, és azok, akik ezeket elolvasták, fogalmuk sem volt arról, hogy Tesla miről is beszélt, amikor a szabad energiáról írt. Furcsának gondolták. Manapság az energiái, az emléke és a tudata feltámasztásra került. Ott van a Tesla Motor Company, ott vannak a Tesla akkumulátorok - mindez ennek a fantasztikus létezőnek a tiszteletére és nagyrabecsüléseképpen, aki 100 évvel megelőzte a saját korát.

Ti úgy 30 vagy talán 40 évvel előzitek meg a saját időtöket, csak hogy az idő most gyorsabban halad, mint akkoriban. Az események gyorsabban történnek. A saját korotok előtt jártok. Azt mondom, hogy ti vagytok a tudatosság Tesláái, és ezt az Én Vagyok-om legmélyebb részéből jelentem ki. A tudatosság Tesláái. Olyan módokon dolgoztok a tudattal, amiért mások ki fognak titeket nevetni, és gúnyolni. Már egyébként is ezt teszik. Nevetségessé tesznek, és azt mondják majd, hogy „Bizonyítsd be! Bizonyítsd be!” De az lehetetlen. Pont ez a lényeg. Ezt csak átélni, megélni tudod, és ez maga a bizonyíték.

Nem egy matematikai egyenletet próbálunk itt megoldani. Ez nem a fizika dolga, vagy legalábbis nem része a hagyományos emberi fizikának. Hanem valami teljesen más. És ti bejöttetek ebbe az életetekbe és megpróbáltok beilleszkedni, de ez nem működik. És megpróbáljátok fenntartani az atlantiszi hipnózis egyik utolsó maradványát, mi szerint szükségetek van a közösségre, a családokra mert, ha ezt működtetni tudjátok, amennyiben még mindig fogadják a telefonhívásaitokat vagy elolvassák az email-jeiteket, akkor az elme azt gondolja magáról, hogy rendben van. De ti ezen már túlléptetek.

A tudatosság Tesláái. És a mai összejövétel előtt egyeztettem erről Nikolával, és azt kérdeztem tőle, hogy „Használhatom-e ezt az elnevezést?” Őt pedig ez nagyon boldoggá tette. Megtelt örömmel annak tudatától, hogy ezen a módon emlékeznek rá, és hogy büszkén fogjátok viselni ezt ott belül magatokban. Ez nem hízélgés. Nem hízélgés, mert én tudom mi mindenben mentetek keresztül, hogy eljussatok ide. Ismerem azt a poklot, amit átéltetek, amilyen árat ezért fizettetek, ismerem a nehézségeket, az összetört csontokat és az összetört érzelmeket, amik árán eljutottatok ide.

Vegyünk erre egy mély lélegzetet!

Csak érezzetek ebbe bele! Hadd rezonáljon bennetek – A tudatosság Tesláái. Valaki, aki annyira megelőzi a saját korát, hogy nevetségessé teszik, de később majd tisztelettel adóznak előtte.

Van egy kérdésem számotokra. Nem fogom megadni a választ, csak a kérdést. Mi a kapcsolat Elon Musk és Nikola Tesla között? Beszéljetekek erről a szociális médiákon! Mert nem feltétlenül az, amit most erről gondoltok. Jövő hónapban adom meg a választ erre a kérdésre. Mi a kapocs Elon Musk és Tesla között? Elon Musk egy elképesztő egyéniség, aki sok értelemben bámulatos, de nem ő a legtehetségesebb műszaki ember, akit valaha láttam, mégis tud valami roppant fontosat. Mégpedig azt, hogy megengedje, hogy a dolgok eljöjjenek hozzá, megengedi, hogy az energiák szolgálják. Mester abban az értelemben, hogy megengedi, hogy az energiák szolgálják. Nagyon intelligens, de nem a legzseniálisabb. Nem a legjobb vezető a világban, mégis meg tudja engedni, hogy az energiák szolgálják. Fogadjátok el ezt a nyomravezető jelet tőlem ti, a tudatosság drága

Tesláí.

Sok más nagyszerű létező is volt, akik szintén megelőzték a saját korukat. A legtöbbről még csak nem is hallottatok. Annyira a saját koruk előtt jártak, mégsem hallottatok róluk soha. Természetesen voltak mások is, Teslához hasonlók. Benjamin Franklin is megelőzte a saját korát, de valahogy mégis megtanult beilleszkedni. Pedig tényleg egészen káprázatos és nagyon spirituális volt. És ami egy kissé ismert tény, hogy Mark Twain, Samuel Clemens, szintén megelőzte a saját korát. Nagyon, de nagyon fura egy alak volt. (nevetések) Annak ellenére, hogy a saját inkarnációm volt. Teslával jó barátok voltak. Igen, és ez bizonyítható. Jó barátok voltak. Nagyon nagyra becsülték és csodálták egymást, és mind a mai napig is ezt teszik.

Akkor erre most vegyünk egy mély lélegzetet! Megelőzitek a saját korszakotokat, és most ki fogunk szállni az időből. Fogadjátok ezt el, hogy azért jöttetek ide, hogy hozzátok egy ajándékot, amit majd itt hagytok mások számára. Azért jöttetek, hogy ezt saját magatok számára megtegyétek, de itt fogjátok hagyni ezt az ajándékot, amit tudatosságnak nevezünk. Amit nem lehet meghatározni, becsomagolni, megmérni vagy lemérni – semmit ilyet nem lehet vele csinálni – de hozzátok ezt az ajándékot –és bizony rengeteg sok nehézségen mentetek keresztül azért, hogy eljussatok ideig.

Tehát itt van ez az összes önmagadba vetett kétség a közösséged miatt, amiatt, hogy be tudsz-e illeszkedni a csoportokba meg a családokba, meg minden egyébbe – engedd meg, hogy ez most teljesen átalakuljon! És ezt máris meg fogjuk csinálni. Sőt, csináljuk meg most rögtön!

Linda megtennél nekem egy szívességet? Legyél szíves felrajzolni a táblára egy vízszintes vonalat, amire aztán rajzolj hét pálcika embert!

Előre tekintve

A legfontosabb dolog most, amin dolgozunk ebben a tovább haladásban, ez az „Elég volt!” szakasz, amiben éppen benne vagyunk...és ezt máris alátámasztom.

Pár évvel ezelőtt elmondtam a Shaumbrának, hogy kik vagytok és hol tartotok éppen. Valamiképpen ezt meghatároztam a számotokra. Elmondtam, hogy globális értelemben véve ez nem egy nagy csoport. Körülbelül 100.000 olyan ember van világszerte, akik időnként olvasták az anyagokat és megnézték egy-két közvetítést is nagy ritkán. És mi ezt a számot egyre inkább szűkítjük, és azt mondom, hogy úgy 30.000-en vannak azok, akik rendszeresen nézik a közvetítéseket. Ami nem túl sok a világ népességéhez képest. És ebből is mindössze 15.000-en vannak olyanok, akik teljes mértékben elkötelezték magukat a Realizációjuk mellett ebben az életükben. Ők azok, akik nem engedik, hogy bármi is az útjukat állja. És egyáltalán nincsenek sokan. Számomra ez mégis egy elég nagy csoportot jelent, de tudjátok, én öttel is boldog lennék, mert ennyi is elég lenne.

Az évek alatt láttátok, hogy változások történtek a Bíbor Körben, és láttátok, ahogy az emberek jöttek-mentek. Az igazán elkötelezettek maradtak, és voltak, akik rövid időre elmentek, majd utána visszajöttek, mert néhanap el kell vonulnod az erdőbe, hogy egyedül legyél, hogy így

mondjam, és azt az időt arra fordítod, hogy tanítványból tanító legyél. Idejössz, hogy megkapd az információt, majd újra visszatérsz egy ponton, amikor már integráltad az információt, és most már csak az ünnepléshez csatlakozol.

Kifejezetten ebben az elmúlt pár évben megéltünk egy pár nagyon érdekes fordulatot, és nagyon érdekes megjegyezni a legutóbbit, a Keahak-on való megbeszéléseinket, valamint itt a Shoudokon és a ProGnost-on.

Tehát hogy mi fog történni az előttünk álló 3-5 évben? Megpróbálom megtalálni erre a megfelelő szót Cauldre-vel – nem, az összeszűkülünk az nem jó, az elkülönülünk, elvonulunk sem jó szó, sőt az sem jó, hogy fókuszáltabbak leszünk – talán úgy

lehetne ezt a legjobban megfogalmazni, hogy akadálytalanabb lesz a haladásunk.

Ebben a következő 3-5 évben azok, akik a periférián, a széleken tartózkodnak, azok, akik energia táplálkozók – és mérföldekről kiszúrod őket – el fognak távozni, és áldd meg őket emiatt. Valami mást fognak csinálni. És ezt nem negatív értelemben mondom, csak arról van szó, hogy ez az intenzitás túl sok nekik. Túl sok egyéb problémájuk van még, vagy pedig túl sok más dologhoz ragaszkodnak, ezért elmennek innen, a legtöbben szépen, és később majd sokan közülük vissza is fognak térni.

A következő 3-5 évben el fogunk szigetelődni, és ez még mindig nem a megfelelő szó erre Cauldre, de a lényeg az, hogy befelé fogunk menni. Ez már jobb szó. Befelé fogunk menni ebben az elkövetkezendő 3-5 évben, aminek egy nagyon fontos oka van, mégpedig az, hogy sokan végre meg fogjátok engedni a saját Realizációtokat. Abbahagyjátok a csatákat és a harcokat, és nem cipelitek tovább magatokkal a szemetet. Elkezditek felismerni, hogy ez egyáltalán nem számít. A régi érzelmeket és a régi hipnózisokat egyszerűen csak el fogjátok engedni.

Ebben az előttünk álló 3-5 évben, a Bíbor Kör száma nem fog gyarapodni, sőt, akár le is csökkenhet. Leszűkülhet. A számok talán lecsökkennek, és kevesebb Shaumbra lesz. De azok, akik itt vannak, tényleg megengedik a megvilágosodásukat. Azok, akik maradnak, tényleg mélyen magukba fordulnak a Mesterrel történő integráció céljából.

Ezalatt az idő alatt – és erre az időszakra hivatkoztam úgy, hogy kipattog a kukorica – tehát ezalatt az idő alatt mindenhol azt fogjátok látni, hogy a „Shaumbra megengedi a Realizációját”. És ezt nem fogják ráírni a sáljaikra. Nem mennek majd oda hozzád, és nem fognak fejen vágni, és nem mondják azt neked, hogy „Ó, én megvilágosodott vagyok!” Egyszerűen csak tudni fogod. És nem lesz semmiféle féltékenység, hogy „Ó, de te miért világosodtál meg, én meg miért nem?” Semmiféle hierarchia nem lesz ebben. Egyszerűen csak fel fogod ismerni, hogy „Ó, hát ez benne megtörtént. Megtörtént. Megengedte azt, és ha ő meg tudta ezt engedni, akkor én is ugyanúgy képes vagyok erre.” A következő 3-5 év tényleg gyönyörűsége lesz, hiszen ez a Realizáció megengedéséről fogsz szólni, ahol az isteni és az emberi egymással történő egybehozatala tényleg megtörténik.

Eleinte ez egy kissé ijesztő, félelmetes lesz, mert néha van, hogy az álom jobb, mint a valóság. Néha a keresés és a kutatás jobb, mint a megtalálás, mert az ember ilyenkor így van ezzel, hogy „És akkor most mi lesz?” De azok által, akik megengedik a saját Realizációjukat, te is hamar felismered, hogy az álom nem volt jobb a valóságnál, mert maga az álom a valóság, és a valóságnak rengeteg sok különböző szintje létezik.

Azok, akik kezdetben megengedik ezt a Realizációt, majd segítenek neked megérteni, hogy ez nem az, amit gondoltál róla. Ez nem egy emberi dolog, nem egy ember által modellezett dolog. Hanem teljesen másmilyen, és ez izgalmas lesz. És tudom, hogy egy néhányan (Adamus mosolyog) – páran, és talán teljesen jogosan – kissé émelyegtek, hányingeretek van, és azt mondjátok, hogy „Jaj, Istenem, már megint itt van egy újabb személy, akik a mellét veri, és arról beszél, mennyire meg van világosodva, pedig ez valójában nincs is így. Ez diszfunkcionális. Nem valódi.” Igen, hát ilyen is elő fog fordulni, de nem sok. Nem sok, mert a Shaumbrákban lévő makyo 4.7 %-kal le lett csökkentve. És ez többé már nem működik. Ennek többé már nincs itt helye. Elég volt a makyóból, nincs több makyo most, amikor a Realizáció annyira becses és fontos számotokra, most, amikor néhányan azt gondoljátok, hogy az óra ketyeg. Tudod, hogy „Most már itt van ennek az ideje!”

Az előttünk álló 3-5 évben csodálatos időt fogunk együtt tölteni. Egyre több pusztán energia összejövetelt fogunk tartani, merabhokkal, hogy kiszálljunk az örületből, és hogy meg tudjátok ezt engedni.

És utána, utána – és ezt már elmondtam a Bíbor Kör stábjának, és drága Linda, aki most nagyon mélyen elmerül a gondolatban, tudja ezt.

LINDA: Nagyon mélyen elmerül a gondolatban. Köszönöm, hogy észrevetted.

ADAMUS: Elmerül a gondolatban. (nevetések) Aztán arra kértem a Bíbor Kör szervezetet, hogy készüljön fel arra, ami azt követően fog történni.

Itt lesz ez a csoport, szerte az egész világról, több ezren, akik addigra megengedték a saját Realizációjukat, és sokan éppen annak határán lesznek, és ez hirtelen meg fogja változtatni a Bíbor Kör teljes energetikáját, és akkor hirtelen beáramlik egy újabb hullám, elég nagy számban, ismét, szerte az egész világról. Nem a szenzációhajhászás következtében, hanem az energia vonzása miatt. Azt sem fogják tudni, hogy kerültek ide. Nem sokat fognak tudni a Bíbor Körről, de nagyon erős vonzást éreznek majd. Azt érzik majd, hogy vonzódnak hozzátok, a kisugárzásotokhoz, a ragyogásotokhoz és a fényetekhez, és akkor az majd elindít egy teljesen új szakaszt. Erre készüljete fel! Legyetek erre felkészülve - én ezt kértem a Bíbor Kör szervezetétől, mert akkor minden meg fog változni. De az előttünk álló 3-5 év annak az ideje, hogy megteremtjük azt a

biztonságos teret, hogy létrejöjjön a Megengedés. Ennyi.

A bölcsesség Megengedése

Ennek nagy része abban áll, hogy felismerd azt a bölcsességet, ami itt van, ami a Mesterrel együtt érkezik be. Már elmagyaráztam egy-két összejövételünkön, de újra megteszem ezt Linda gyönyörű diagramján keresztül. Minden egyes pálcikaemberke egyik életedet képviseli, és ebből nem csak hét van természetesen, hanem több is, amik tovább folytatódnak a múltba és a jövőbe, tehát az összes létidőt képviselik ezek a pálcika figurák.

Az Én Vagyok, te, a Mester pontosan ezt a jelenlegi életedet választotta az integrációra. (a középen álló pálcikaembert bejelöli) Ez elég egyszerű. Nem a többi életet választotta, hanem azt mondta, hogy „Ez lesz az, pontosan ez! Ez a megfelelő idő!” – amit én a Gépek Korszakában úgy hívok, hogy „A Föld tudatosságának az egyensúlya, ekkor megfelelő minden. Ekkor fog megtörténni.” Tudod, hogy már életekkel ezelőtt megtehetted volna, mégsem tetted meg. Nem tetted meg. Nos, ez több dolgot is elárul, hogy „A potenciál még mindig ott van, és te több okból is úgy döntöttél, hogy még vársz ezzel.”

Most az történik, hogy a Mester, aki lényegében az összes élet, az összes élet bölcsessége a tények, a számok, az adatok és a részletek nélkül – mindössze csupán bölcsesség. Ez a bölcsesség, ez a kehely – és ebből itt most csinálok egy kelyhet – és ez a kehely, ami magába foglalja az összes létidő bölcsességét, most egyenesen beárad ide, ebbe a jelenlegi életedbe. És aztán pedig belőled, aki magadba fogadod ezt, előbb-utóbb kiárad az összes többi életedbe, de nem is ezt most a lényeg, hanem az, hogy ez éppen most áramlik beléd.

Jelenleg, következő lépésünként nagyon fontos, hogy megengedd, hogy ez a bölcsesség azt tegyen, amit akar. Egy lepárlást végez. Leszedi rólad az összes szemetet és szart, és kidobja. Engedd meg, hogy ezt megtegye. És ez kellemetlen érzés lehet időnként fizikailag és mentálisan is. De, ami történik az az, hogy minden lepárlásra kerül. A Mester elhozza neked, az embernek a bölcsességet. Vannak, akik isteniségnek hívják. Én ezt nem igazán szeretem, mert akkor a hatalom értelmében gondolsz rá. Amikor azt mondom, hogy bölcsesség, akkor az összes emberi életet értem ezalatt, és a Mester empátiával megérti az

emberi utazást és annak nehézségeit, és ez a bölcsesség éppen most érkezik hozzád, és ez lesz az, ami soha többé nem fogja megengedni, hogy elveszítsd az egyensúlyt.

Időnként úgy érzed, hogy „Ó, el fogom veszíteni az egyensúlyt, ezért figyelnem kell a gondolataimat.” – Nem! Az a bölcsesség majd megakadályozza ennek a bekövetkeztét. Vagy, hogy „De ha nem uralom magam, akkor rossz dolgokat fogok tenni, mert korábban is megtettem már.” – Nem. Az a bölcsesség nem fogja ezt neked megengedni. Nem engedi, hogy rosszat tegyél. De kísérletezhetsz vele. Azt mondhatod, hogy „Na jó, akkor ma este a sárga földig leiszom magam, és majd meglátjuk, hogy a bölcsesség megakadályoz-e engem ebben.” Hát tudod, valószínűleg meg fogja engedni neked, hogy a sárga föld alá idd magad, és aztán majd te fogod azt mondani, hogy „Hát, ez...nem, soha többet nem teszek ilyet!” (nevetések) „Oké. Nincs erre szükségem. Már tudom milyen ez, megtapasztaltam. Rendben.”

Ez a bölcsesség beérkezik, és jelenleg elérhető. Sőt, ez nem egy olyan dolog, amit megpróbálnánk behozni. Mert ez itt van. Itt van. Nem tűnt fel, hogy mostanában az álmaid tényleg nagyon bizarrok és furák? Egész éjjel tartanak, nagyon bizarrok, és szinte minden reggel úgy ébredsz fel, hogy „Ez meg mi volt?! El is engedem. Elfelejttem!”

Az történik, hogy még az álomállapotban is lepárlásra kerül a bölcsesség, te pedig érzed ennek a folyamatát. Számodra, az emberi elme számára, ez egy hosszadalmas, álmokkal teli éjszaka, ami elég frusztráló, mert egyre csak folytatódik. Éppen benne vagy a darálóban. Benne vagy a kuktában, a lepárlóban, és egyszerűen csak érzed, hogy milyen az, ahogy a bölcsesség lepárlásra kerül benned. (nevetések) És most éppen ez történik.

Éppen most, miközben itt ülsz, és én szándékosan elterellek téged, a bölcsesség lepárlásra kerül benned. Mindaz, amit ma reggel tettél, bele lett téve abba a bölcsesség gépbe, és bölcsességgé lett párolva, majd vissza lett neked adva. Minden. Semmi sem kivétel ez alól. Mindaz, amit ma később tenni fogsz, lepárlásra fog kerülni, és kinyerődik belőle a bölcsesség. Vagyis azt akarom ezzel mondani, hogy régebben az úgy volt, hogy élted az életed, keresztülmentél dolgokon, majd meghaltál, és akkor az egész bölcsességgé lett párolva, majd ebből talán egy apró kis darabka elérhető volt számodra a következő életedben. De ez most benned történik, még hozzá éppen most. Nem kell ehhez megvárnod az életed végét. Nem kell ehhez a jövőre várnod. Mert ez pontosan itt van most. Mindaz, ami megtettél, az összes trauma, amin keresztülmentél, miközben felnőttél és azt gondoltad, hogy „Más vagyok, mint a többiek. Fura vagyok.” És éppen most, továbbá miközben az előbb megcsináltuk a mi kis Kérdés/Válasz részünket, ez az egész bölcsességgé lett alakítva.

Soha korábban nem történt még ilyen. Ez mindig is úgy volt, hogy megtörtént a tapasztalás, majd

jó sokat kellett várni, mire megérkezett a bölcsesség. Aztán azt még több tapasztalás követte, és megint jó sokat kellett várni. Ezért is volt annyi életetek egymás után, mert így mondhatni tyúklépésekben, apránként, fokozatosan tettetek szert a bölcsességre. Egy kicsire itt, ebben az életetekben, egy kicsire meg egy másokban. De most ez az egész éppen történik! Ezért is van néha az az érzések, mintha valaki egy [dugulás elhárítót vagy csőtisztítót](#) helyezett volna be az agyatokba meg a testetekbe, sőt, az egész lényetekbe – hogy az kitakarítsa mindazt belőletek, ami eldugítja az áramlást. Ezért van az is, hogy néha semminek sincs értelme, mert ez az egész most párolódik bölcsességgé. És ez most teljes mértékben mindenestől elérhető a számodra.

Ez valószínűleg a legfontosabb lépés abban, amit most teszünk. Ez a legjelentősebb folyamat, hogy beengedd azt a bölcsességet. Először is ismerd fel, hogy az itt van, másodszor pedig engeddd azt meg. Ezen nem...akkor most csináljunk is erre egy merabh-ot! Hozzuk ezt be most! És egyébként a merabh után meg fogjuk csinálni a tesztünket, szóval az még hátravan!

Merabh – a Bölcsesség Beengedésére

Vegyünk egy jó mély lélegzetet és tegyünk be valami zenét!

(megszólal a zene)

Néha, amikor rátok nézek, látom, hogy túl vagytok terhelve. Sok fogadást kötnek a Felemelkedett Mesterek Klubjában, amit el fognak veszíteni. (nevetés) Sok fogadás történt. Beismerem, én mind a két oldalra fogadtam. (még nagyobb nevetés) Először ellenetek, másodjára pedig mellettetek, tehát én mindenképpen nyerek, bármi is történjék.

Akkor vegyünk egy mély lélegzetet és a következő legfontosabb, legmélyrehatóbb dolog, amit megtehettek mindenféle munka nélkül, az egyszerűen csak az, hogy beengeditek ezt a bölcsességet, ennek egész folyamatát, amiben ott vannak a tények, a számok és a részletek, az emberi tapasztalások, annak sebei és örömei és az összes minden egyéb. Minden gondolat, amit valaha is gondoltál – és megengeded, hogy mindez bölcsességgé érlelődjön.

Adok egy kis segítséget ehhez. Amikor keresztülmentetek a Tűzfalon, amiről Tóbiás beszélt nektek évekkkel ezelőtt, akkor született meg az egyéniséged. Amikor keresztülmentél a Tűzfalon, több milliárdnyi darabkára hasadtál szét, és minden egyes darabka egy-egy potenciál volt. Mindaz, amit valaha is megtapasztalhatsz, vagy gondolhatsz, vagy érezhetsz benne volt a TűzFüggönyben, ahol megtapasztaltad az ének azt a darabokra hasadását.

Létezik egy kérdés, ami így hangzik, hogy „Egyáltalán valaha is elhagytad a Tűzfalat? Vagy még mindig azt tapasztalod?”

De most belép a bölcsesség. Belép egy olyan potenciál, ami soha nem került megfontolásra a TűzFalban. Nem csak a múlt bölcsessége érkezik be, hanem a jelené is, ami éppen most történik.

Ezt fogjuk csinálni az előttünk álló 3-5 évben, megengedjük, hogy minden bölcsességgé alakuljon,

még az a gondolat is, amit épp az előbb gondoltál. Behozzuk a múlt és a jövő bölcsességét, azoknak az életeknek a jövőjét, amik megélésre kerülhetnek az úgynevezett jövőben, de ugye ez valójában éppen most történik.

Ez az egyik legbensőségesebb része az Én Vagyok-kal való kapcsolatodnak. Az Én Vagyok imádja a bölcsességet. Imádja a tapasztalást is, amit aztán bölcsességé alakít. És most ez elérhetővé vált számodra. És ez a pillanatban történik.

Vegyünk egy mély lélegzetet, és drága barátaim, egyszerűen csak engedjük be a bölcsességet! Ennyi.

(szünet)

Engedd be a bölcsességet!

(szünet)

Vegyél egy jó mély lélegzetet ebben a pillanatban, ebben a biztonságos térben. Ezt sok különféle módon fogjuk megtenni, ahogy tényleg belemegyünk az integrációba. De ahogy ezt már Edith-nek is elmondtam korábban, elég volt a harcból! Elég volt abból, hogy dolgozol a dolgokon, mert jelen pillanatban pont azt mondja az embernek, hogy „Csak engedd meg!”

Emlékezz, a bölcsesség nem rendelkezik hatalommal és energiával sem. Az nem egy erő. Szerintem ezt úgy lehetne megfogalmazni, hogy ez a kapcsolat az Én Vagyokkal, a tudattal.

Innentől kezdve, ahelyett, hogy ezt az egészet az elmédben próbálnád megfejteni – ahelyett, hogy az elmédben próbálnád kitalálni a dolgokat, hozd be a bölcsességet!

Akkor most vegyünk egy jó mély lélegzetet, és egyszerűen csak engedjük ezt be!

(szünet)

Akkor vegyünk egy jó mély lélegzetet, és hallgassátok a zenét, ami tisztán szól. Vegyünk egy jó mély lélegzetet, és engedjük be a bölcsességet!

Többé már nem kell az elmédben harcolnod a dolgokkal...vagy megfejteni a dolgokat.

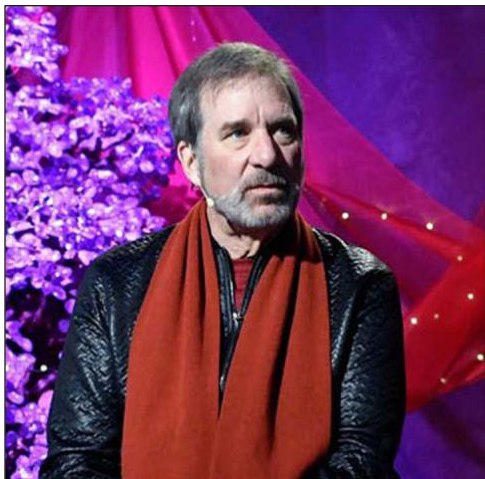
Vegyél egy jó mély lélegzetet!

(szünet)

A Mester behozza az összes létidő bölcsességét, és mindeközben pedig a jelen történések is

bölcsességgé párolódnak.

(szünet)

Ezért is van az, hogy annyira nagyon furák az álmaid, mert lényegében most kerülsz tudatába annak, hogy a dolgok hogyan is párolódnak bölcsességgé.

(szünet)

Látjátok, az embernek nem kell ezen dolgoznia, nem kell ezzel csatázni vagy harcolnia. Csak engedd be azt a bölcsességet! – Erre te azt kérdezed, hogy „Mi a bölcsesség?” – Hát engedd meg magadnak, hogy megtapasztald azt. Mert ez nem az intelligencia. Nem az intelligencia hányadosod vagy IQ-d. Azt is lehetne mondani, hogy az mindennek a szépsége és öröme. Mindannak a szépsége és öröme, amit megtapasztaltál.

(szünet)

Amikor azt mondom, hogy elég volt az érzelmi feldolgozásokból és folyamatokból, akkor ezzel lényegében azt akarom mondani, hogy engedd meg, hogy a Mester bölcsessége bejöhessen, és lepárolhassa azt az összes régi folyamatot és régi problémát vagy dolgot.

Engedd be a gondolataidba, a fejedbe. Ez egyébként is te vagy, de ő a Mester.

Engedd be a múltbéli tapasztalásaidba, amik talán még mindig traumatizáltak.

Engedd be a testedbe, mert igen, még a biológiát is teljes mértékben bölcsességé lehet párolni.

(szünet)

Akkor vegyünk egy jó mély lélegzetet a Mester bölcsességébe, és ebben az előttünk álló pár évben meg fogjátok látni, hogy nincs elválasztó vonal, nincs különbség az ember és a Mester között. A kettő egy és ugyanaz. A kettő egy és ugyanaz.

Csak egyetlen egy szóra emlékezzetek a mai napról, mindössze egy szóra, hogy „Bölcsesség. Bölcsesség.”

Akkor vegyünk egy jó mély lélegzetet!

Egy jó mély lélegzetet! Á!

A legtöbbször a végén szokott lenni a merabh, de ma nem ez a helyzet. Ma másképpen van. És máris kezdjük!

A felmérés

Szóval azt mondtam, hogy itt az ideje annak, hogy végezzünk egy kis mérést vagy felmérést. Ezt pár évvel ezelőtt mondtam, hogy évente egyszer végezni fogunk egy kis felmérést. És azt is mondtam, hogy ennek eredménye fogja eldönteni, hogy maradok vagy nem, de hát rám ragadtatok. (nevetgélések) De látni szeretném, hogy hol tartotok, és most egy teszt következik. A teszt. Linda, legyél szíves elindulni a mikrofonnal!

Ez a bölcsességetek tesztje – és ahogy majd telik az idő ezt is fel fogjuk mérni – a bölcsességeteket – és most a legjobb kérdésekre vagyok kíváncsi, mert a bölcsesség valódi megértése azokban a kérdésekben rejlik, amit feltesztek, és nem a válaszokban, amit adtok.

Akkor Linda, bárkihez vidd oda a mikrofont, és aki megkapja, az tegye fel a legjobb kérdését! A legjobbat. És ez fogja eldönteni, hogy mindannyian merre tartunk.

LINDA: Nincs nyomás.

ADAMUS: (nevetve) Mi a legjobb kérdésed?

(kis szünet)

Nem utálsz ezt a nyomást?

JULIE: De igen.

ADAMUS: Hát nem borzasztó?

JULIE: Csak próbálok érezni. (szünetet tart)

ADAMUS: Látod, már mentális is vagy.

JULIE: Tudom. Tudom.

ADAMUS: Igen, igen.

JULIE: Tudom.

ADAMUS: Szeretnéd, ha később térnénk vissza hozzád? Szeretnéd, ha Linda adna neked egy kis szünetet?

JULIE: Igen.

ADAMUS: Jó, rendben van.

JULIE: Oké.

ADAMUS: De vissza fogunk jönni hozzád.

JULIE: Oké.

ADAMUS: Köszönöm.

DAVID: Te jó ég! (David nevet) Á! (szünetet tart) Lehet, hogy ki fogok vonulni a női mosdóba. (nevetés)

ADAMUS: Nem láttalak ott már korábban? (még nagyobb nevetés)

DAVID: Szerintem...

ADAMUS: A legjobb kérdéset tedd fel David! És ne próbálj itt filozofálni! Mert hatalmas különbség van ám...

DAVID: Ja, pont azt csináltam.

ADAMUS: ...a filozófia és a bölcsesség között. Csak egy kis segítség: - Ami bölcs, az egyszerű.

DAVID: Igen. (megint szünetet tart)

ADAMUS: Hát eddig nem haladunk valami jól a tesztünkkel! (Adamus nevet)

DAVID: Azt hiszem én...

ADAMUS: Te is szünetet kérsz.

DAVID: Igen, és majd a következő körben teszem fel a kérdést.

ADAMUS: Jó. Rendben. Jöhet a következő!

LINDA: Te jó ég!

ADAMUS: Te jó ég!

LINDA: Valaki jelentkezik. Bocs.

EDITH: Helló jóképű!

ADAMUS: Helló szépségem! (Edith nevet)

EDITH: Rendelkezem bölcsességgel?

ADAMUS: „Rendelkezem bölcsességgel?” Ez a kérdésed?

EDITH: Igen.

ADAMUS: És szeretnéd, hogy megválaszoljam?

EDITH: Talán.

ADAMUS: Egyébként ezt is csinálom. Megválaszolom a kérdéseket.

EDITH: Legyél szíves!

ADAMUS: Edith azt kérdezte, hogy „Rendelkezem bölcsességgel?” – Edith, hatalmas bölcsességgel rendelkezel, olyan sokkal, hogy átnézel rajta. Óriási a bölcsességed, de még mindig az erőre és az agyadra támaszkodsz. Akkor most már csak engeddd meg, hogy az a bölcsesség szolgáljon téged az életben.

EDITH: Köszönöm.

ADAMUS: És amikor elkezdted azt keresni „Hol van az a bölcsesség, amiről Adamus beszélt?” – Hát nem az elmédben, nem a fejedben. Sőt, még csak nem is a szívedben. Mert az nem rendelkezik erővel, ezért nagyon csendes lesz. Nem jár vele nagy érzékelés vagy érzet, de amikor megtalál, azt tudni fogod. Jó.

EDITH: Köszönöm.

ADAMUS: Következő kérdés: Ez a kérdés hol helyezkedik el a tízes skálán? A közönség mennyire értékeli? Hat alá vagy hat fölé. (valaki azt mondja, hogy „Hat alá”) Hat alá. Három-négy? (Több mindent mond a közönség) Jól van. Azt kérdezem ezzel, hogy ez egy tényleg jó kérdés volt, mert ez most itt egy teszt, és ezen múlik, hogy jövő hónapban mit fogunk csinálni. De azért legalább tapsot érdemel, hogy megkapta a választ arra a nyavalyás kérdésre. (Adamus nevet, a közönség pedig tapsol)

LINDA: Ó!

ADAMUS: Következő.

LINDA: A következő személy?

ADAMUS: Igen. A következő kérdés.

SHAUMBRA 3: (férfi) Honnan tudom, hogy ez működik?

ADAMUS: Honnan lehet tudni, hogy ez működik?

SHAUMBRA 3: Úgy érzem, hogy ez valami olyan, mint amikor a szemed összezavarodik.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 3: És tudom, hogy ez az, de nagyon sokszor bejön egy csomó kétség!

ADAMUS: Igen!

SHAUMBRA 3: És keresem a jeleket, mert az agyam nem tud ezzel mit kezdeni, nem tudja ezt kezelni.

ADAMUS: Jó. Akkor most megadom a bölcs választ, rendben? De ehhez előbb le kell ülnöm, és úgy kell tennem, mintha bölcs lennék. Mi is volt a kérdésed? (nevetés) Honnan tudod, hogy ez működik?

SHAUMBRA 3: Honnan lehet tudni, hogy ez működik?

ADAMUS: Figyelj, te szöcske, hát onnan, hogy feltételezed, hogy működik.

SHAUMBRA 3: Köszönöm.

ADAMUS: Na jól van, a válasz jó volt. A kérdés is elég jó volt. De a válasz az tényleg nagyon jó volt. (nevetések) Ez a kérdés öt alatt, vagy öt felett volt?

LINDA: Igen.

ADAMUS: Öt alatt vagy öt felett volt? Akik szerint öt felett volt, legyenek szívesek felemelni a kezüket! Online, ti is emeljétek fel a kezeteiket? O-ó! Öt felett vagyunk. Biztonságban vagytok. De még mindig vannak ketten, akik még nem válaszoltak, ezért most visszatérünk hozzájuk.

A legjobb kérdés. Tudjátok sok mindent elárul valaki bölcsességéről a kérdés, amit az illető feltesz. Mindannyian hallottátok már, hogy nincs olyan, hogy hülye vagy ostoba kérdés. Hát egyértelmű, hogy ekkora hülyeséget csak egy ostoba ember mondhatott. Igen. David.

DAVID: Hú, nagyon gyorsan visszajöttél.

ADAMUS: Igen, újra itt vagyunk.

DAVID: Kicsit túlságosan is hamar.

ADAMUS: Kérdés. Tedd fel azt a kérdést, amit mindig is meg akartál kérdezni tőlem.

DAVID: Te voltál ott, a fátyol túloldalán, meg ezt az inkarnációt megelőzően, aki lényegében vezetted nyújtottál nekem a szüleim kiválasztásában, és talán te voltál az, aki azt mondta nekem, hogy „Menj, érezz bele, és látogasd meg őket, hogy megtudd, hogy ebbe a családba akarsz-e megszületni?” – Te voltál az?

ADAMUS: Nem, én az voltam, aki azt mondta neked, hogy „Ne menj!” (David szívből nevet a közönséggel együtt) Te voltál az, és rá fogtok jönni, amikor visszatértek a múlthoz vagy a múltbéli tapasztalásaitokhoz, hogy minden alkalommal azt gondoltátok, hogy egy szellemi vezető, vagy egy angyal, vagy esetleg én voltam az – de rá fogtok jönni, hogy minden alkalommal te magad voltál az, aki a jövőből meglátogattad saját magad. Persze ezt elfedted, álcáztad mindenféle nevekkal és arcokkal, de minden egyes alkalommal te voltál az. Jól van. Imádom a válaszokat!

LINDA: Igen! Felfogtuk! Felfogtuk! (nevetések)

ADAMUS: Egy pár...

LINDA: Oké, én...

ADAMUS: Kérlek!

LINDA: Meg vagyok rémülve. Sajnálom.

ADAMUS: Igen, igen. Kérdés.

ALICE: A valódi teremtés mindössze a Megengedést jelenti?

ADAMUS: „A valódi teremtés mindössze a Megengedést jelenti?” – Én ennél egy kicsit tovább mennék. A valódi teremtés pusztán a létezés örömeinek a megnyilvánulása vagy kifejeződése, és ezt követi a Megengedés. A valódi teremtés az, amikor veszel egy jó mély lélegzetet, és egyszerűen csak... „Áááá!” kiragyogtatod a lényedet „Ó, nahát!” – majd megengeded, hogy ez úgy öltön testet, ahogy csak testet akar öltetni, minden elvárás vagy időkorlát nélkül – pusztán a Megengedés által. És akkor a valódi teremtő mondhatni hátradől, és csak figyel, ahogy az energiák elkezdnek örvényleni, és azt mondja, hogy „Hát, ez bámulatos! Bámulatos Vagyok!” – Majd a valódi teremtő így folytatja, hogy „És akkor most fogom magam, és fejest ugrok a saját teremtésembel!” – Én pedig a háttérből azt kiabálom, hogy „Ne tedd!” (nevetés) Csak akkor, ha tényleg bölcs vagy. Jó. Jó kérdések. Alakulunk. Bemelegedünk. Még egy párat kérnék!

JULIE: Az az érzésem, hogy ez a Megengedés nagyon könnyű.

ADAMUS: Á!

JULIE: És hogy ez már mind megtörtént, és minden jól van.

ADAMUS: Igen.

JULIE: És szerintem ez a kérdés valamennyire hasonlít egy előzőhöz, ahol az volt a kérdés, hogy honnan tudjuk, hogy ez működik? De van még itt valami más is?

ADAMUS: És honnan tudod?

JULIE: Hát, csak...

ADAMUS: Egy nagyon egyenes és egyértelmű választ adok neked erre, hogy „Már megtörtént. Most belemész a tapasztalásba, hogy átéld, milyen is volt oda eljutni. Fejezd be a nyafogást, a panaszkodást, a rúgkapálást, a visszafogottságot és az ordibálást, és azt, hogy ezért engem vádolsz! És ez csak arról szól, hogy akarsz ezt megtapasztalni? Ez a kérdésem kivétel nélkül mindegyikötökhöz!” – Erre persze ilyeneket mondotok nekem, hogy „Ó, hát örömben, szeretetben és békében.” – Hát én ezt nem így látom. Szerintem harcos csatalovakként akarjátok ezt megtapasztalni, harcokkal meg birkózásokkal, mert látni akarjátok, hogy mennyi szaron tudtok keresztüljutni. És ez rendben van. Én akkor is itt leszek. De hogyan akarsz ezen keresztül menni? Ez ilyen egyszerű. Tényleg – hogyan akarsz ezt

megtapasztalni?

Mielőtt még az elméd válaszolna, hangolódj rá a bölcsességre! Hangolódj rá a bölcsességre! Teljesen más választ fogsz kapni, mint amit az elméd ad. Egy teljesen más választ. És ne feledjétek, a bölcsesség pártatlan, nem elfogult, és nem is ítélkezik. Nem rendelkezik se energiával, se hatalommal. Ez egyszerűen csak – hirtelen érzed magad, ahogy benne vagy ebben a meleg, mézes aranyló medencében, és csak „Ó!” – és ez mindent megváltoztat. És még az is lehet, hogy ezt ott rögtön azonnal nem is tudod meghatározni, de hirtelen benne vagy a bölcsességben a mentális helyett, és ez mindent megváltoztat.

Most egy másik út felé tartunk, ahelyett, hogy visszatérnénk a régi mentálishoz. Jól van.

JULIE: Jó.

ADAMUS: Jó kérdés.

JULIE: Köszönöm.

ADAMUS: Igen. Még kettőt kérnék, aztán pedig elérkezünk a teszt eredményéhez. És kedves uram, Linda a mostani kérdés után odaviszi a mikrofont.

LINDA: A megfelelő összegért persze.

ADAMUS: Na igen, a megfelelő összegért. (nevetések) A megfelelő összeggel le lehet fizetni. Igen. Kérdés.

SILVIA: Pont most, amikor azt mondtam Denise-nek, hogy „soha ne mondd, hogy soha.” (nevet) A kérdés a ProGnost-tal kapcsolatos, ahol nagyon izgatott voltál.

ADAMUS: Ó! Az voltam?

SILVIA: A pillanatban voltál.

ADAMUS: Igen.

SILVIA: Olyan volt, mintha csak arra a pillanatra vártál volna.

ADAMUS: Ez így is volt!

SILVIA: Haboztam, hogy eljöjsek-e ide, de olyan izgatott voltam, hogy úgy éreztem, hogy itt a helyem. A kérdésem az, hogy mi történt a várva-várt ProGnost napját követően?

ADAMUS: Hogy mi történt a ProGnost után?

SILVIA: Igen. Utána. Igen!

ADAMUS: Velem vagy veled?

SILVIA: Veled.

ADAMUS: Ó, hát én visszamentem a Felemelkedett Mesterek Klubjába,

SILVIA: De hát...

ADAMUS: Ahol vacsorával vártak aznap este, (nevetések) és kifejezték felém a tiszteletüket.

SILVIA: Jó, akkor mi történt veled és velünk?

ADAMUS: Hogy mi történt? Elindultunk egy másik irányba. Leszálltunk a régi útról, annak ellenére, hogy nem voltunk túl sokáig azon az útirányon. Folyamatosan váltásokon megyünk át. Volt egy hatalmas váltás az együtt végzett munkánkban. Elbúcsúztunk... (Linda mutogat Adamusnak) Ja, termék reklámot akar. Ha valaki szeretne egy Shaumbra sálat, akkor csak hívja fel Lindát...(nevetés)

LINDA: Csak kivillant a címke.

ADAMUS: Az én címkém mindig kivillan. (még több nevetés) Tehát az történt, hogy kevesebben lettünk. Voltak, akik egyszerűen csak nem szeretik ezt az egész, hogy „Ó! A technológia meg a robotok” – témát, pedig lényegében elmondtuk, hogy ez zajlik a világban. És mi egy ezzel

párhuzamos utat választunk, mert mi inkább a tudatot hozzuk be, és nem a mesterséges intelligenciát. És ez sokaknak nem tetszett. Sok Shaumbra elment. Más dolgokkal fognak foglalkozni. A saját útjukat fogják járni, de ekkor mondtuk azt, hogy „Ez az! Nincs több hülyítés! Nincs több időpazarlás! Nincs több olyan kérdés nekem címezve, hogy milyen nevet adj a macskádnak vagy a kutyádnak! Ez az! És többé nincs energetikai tolerancia a makyóra meg a többi dologra.”

Túlságosan is becsesek vagytok a számomra, és saját magatok számára is, és különben is, engem osztályoznak vagy minősítenek a Felemelkedett Mesterek, tehát muszáj jónak lennünk! Ennek meg kell történnie! Ezért aztán kevesebben lettünk. Tudjuk hova tartunk. A tisztasághoz. Ez az, a tisztasághoz.

SILVIA: És milyenre értékeltetek?

ADAMUS: Ja, hát 10 a köbön, (nevetés) mert....

SILVIA: Hát persze!

ADAMUS: Hát természetesen! Figyelj, ha nem tudsz szépen beszélni magadról, akkor mégis ki fog? (még több nevetés) Bele kell ebbe lazulnod! Ne vess és lazulj el! Igen, uram!

SHAUMBRA 4. (férfi) Életem nagy részében magamon dolgoztam.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 4: A spirituális utat jártam, elvonulásokon vettem részt, de valami bennem mégis ahhoz ragaszkodik, hogy ne ismerjem el a saját növekedésemet.

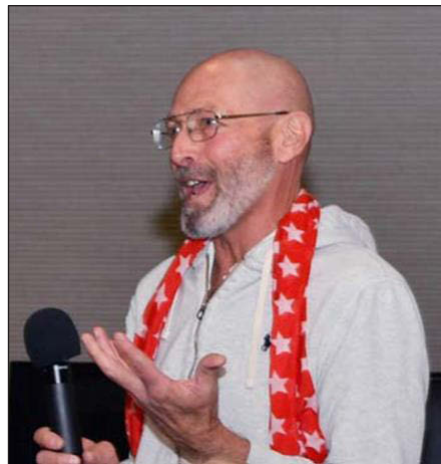
ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 4: Van valami bennem, ami azt akarja, hogy továbbra is a félelmeimhez és a kétségeimhez ragaszkodjam. És nem akarja nekem megengedni, hogy teljesen belépjek a korlátlan természetembe. Ragaszkodni akar, én pedig próbálom ezt megérteni, és túllépni rajta.

ADAMUS: Igen. És mi a kérdésed?

SHAUMBRA 4: Ó! (nevet) Hogyan tudok ezen túllépni?

ADAMUS: Hát úgy, hogy egyszerűen csak megteszed. És ezalatt nem azt értem, hogy legyél felelőtlen vagy komolytalan ezzel. Kifejezetten ebben az életedben másokhoz folyamodtál, rengeteg képzésben, struktúrában, módszerben és meghatározásban volt részed. És amikor eljöttél ide, mi itt meghatározások nélkül vagyunk. Mindezeket elengedjük. És ez nagyon ijesztő. Sokféleképpen rémisztő, mert akkor most innentől kezdve mibe fogsz kapaszkodni? Semmibe, kizárólag csak a saját bölcsességedbe! És mindazt, amit megtanultál, szépen elengeded. De nem abban az értelemben,

hogy „Rossz voltam.” – Hanem egyszerűen csak azt mondod, hogy „Mindaz akkoriban jól szolgált engem, de ma már máshol tartok.” – És elengeded az egészet, a tanításokat, a filozófiát, a bölcsességet, a tanítókat, mindent, beleértve ebbe engem is. Ezt az egészet elengeded, és most már szabadon repülsz, ami persze ijesztő. És azután, a nagy félelmed közepette felismered, hogy valahova máshova kell nézned, és többé már nem a régi válaszokhoz kell folyamodnod, és akkor egyszerre csak felismered, hogy „A fenébe is! Itt vagyok! Éppen most ugrottam ki egy repülőgépből ejtőernyő nélkül. Mihez fogok kezdeni? Hé! Én vagyok a Mester. Az a repülőgép soha nem is létezett! És nem szabadesésben vagyok, hogy majd porrá zúzódva becsapódjak a földre, hanem megengedem a saját szuverenitásomat!”

Tudod az van, hogy túlságosan intellektuális vagy. És ezt te is tudod. Túl okos vagy a saját érdekedben. Hagyd abba, hogy mindenre megpróbálsz rájönni. Csak továbbra is lélegezd be az Énedet. És a bölcsességet.

SHAUMBRA 4: Oké.

ADAMUS: Jó.

SHAUMBRA 4: Köszönöm.

ADAMUS: Megválaszoltam a kérdésedet? Körülbelül 30 másik kérdést látok felvillanni az elmédben. Ott van benned az az intellektuális kíváncsiság, ami jó móka egy ideig. De ha igazán...nos, ezt meg kell, hogy kérdezzem tőled. Tényleg, igazán elkötelezted magad amellelt, hogy megengeded a Realizációdát ebben az életedben?

SHAUMBRA 4: Ó, nem tudom erre mit válaszoljak. (a közönség reakciója, hogy „Óóóó!”)

ADAMUS: Ó, ez dupla átok! Először is ki kell menned a férfi mosdóba, ami tényleg elég büdös, utána pedig a női mosdóba! (nevetés) Hova akarunk ezzel az egészszel kilyukadni?

SHAUMBRA 4: Minden erőfeszítést megteszek a részemről. Vagy csak egy csaló vagyok?

ADAMUS: Megmutatom én neked, hogy mit gondolok az erőfeszítésekről. (köp egyet)

LINDA: Ó!!!

ADAMUS: Miért teszel erőfeszítést? Mire jó ez az erőfeszítés?

SHAUMBRA 4: Hogy javítsak magamon.

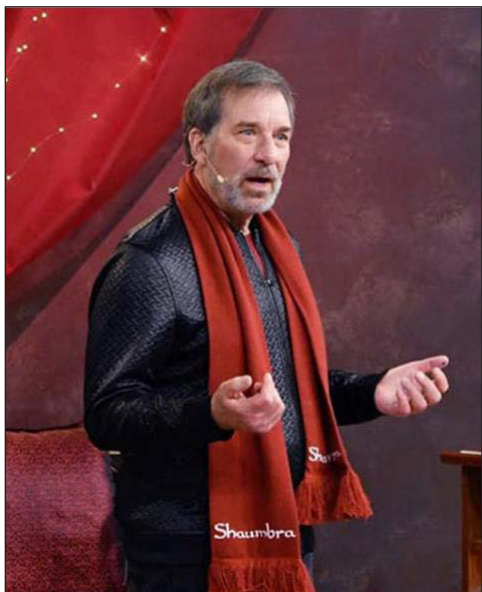
ADAMUS: Lószart!

SHAUMBRA 4: Hogy fejlődjek.

ADAMUS: Lószart! Sajnálom. Nem, nem sajnálom. (nevetések) Soha nem tudod tökéletessé tenni az

embert. Soha nem fogsz javítani az elméden. Játshatsz játékokat. Jól érezheted magad tőle. Úgy tehetsz, mintha egészségesebbé vagy okosabbá válnál, de ez soha nem fog megtörténni. Ez a megvilágosodás buktatója. Kinek a munkája a megvilágosodás? Kinek a feladata? A tiéd vagy az Én Vagyoké?

SHAUMBRA 4: Az Én Vagyoké.

ADAMUS: Akkor meg miért nem engeded meg? Nem engeded meg. Közbeavatkozol. Beleavatkozol, beleártod magad a természetes megvilágosodás teljes folyamatába, mert azt hiszed, hogy ez a te feladatod. Ez egoista dolog! Ez még nagyon sok bajba fog sodorni téged. Mert ez nem rajtad múlik. Azt sem tudod, hogy mi a megvilágosodás vagy a realizáció. Azt az Én Vagyok tudja.

Tehát itt van nekünk egy ember, aki azt mondja, hogy „Dolgozni fogok a megvilágosodásomon. Tanulok. Erőfeszítéseket teszek. Sok pénzt fogok rá áldozni.” – De máris elárulom neked, hogy ha adsz nekem 100 dollárt, akkor garantálom a megvilágosodásodat. (nevetés) Most csak viccelek veled, de tegyél meg nekem egy szívességet, és magadnak is, és mindenki másnak is, aki ott van a körpályádon – ne dolgozz rajta többet. Élvezd az életet! Amikor ezt az

egészet beviszed az elmédbe, filozofikus meg mentális leszel, akkor csak vegyél egy mély lélegzetet, és mondd azt, hogy „Átadom ezt a bölcsességnek. Átadom a saját bölcsességemnek.” – Aztán pedig engedd meg!

De elég kemény időszakon fogsz keresztülmenni, mert te erővel akarod a saját megvilágosodásodat, de ez így lehetetlen. Egy kicsit hülyítheted az embert azzal, hogy haladásra teszel szert, de ez pont olyan, mint amikor a lovat azzal hülyíted, hogy el fogja érni a répát. Ez lehetetlen. És az egész összejövetelünknek pontosan az a lényege, hogy a megvilágosodás természetes, amennyiben megengeded azt. A megengedés pedig azt jelenti, hogy menj és élvezd az életet! Lélegezz mélyen sokat és engedd meg! A Mester bejön, és akkor majd felismered, hogy a Mester már eleve itt volt, és hogy az eleve te vagy, csak az ember beleavatkozott ebbe, mert...

Csak engedd meg, rendben? Eleinte azt mondod majd, hogy „Istenem, ez annyira unalmas! Muszáj tennem valamit! Jobban teszem, ha elvégzek még egy tanfolyamot, vagy...” – „Vegyél egy mély lélegzetet, és el fogod kezdeni felismerni a Megengedés szépségét! Ennyi.

A megvilágosodás természetes. És ha bármelyik tanító azt mondja, hogy „Nem, nekem van erre egy programom. Van erre egy tanfolyamom!” – akkor az azt jelenti, hogy tele van makyóval, és még egy csomó más dologgal is – hatalommal, manipulációval. Először is, nem is lenne szabad, hogy létezzenek spirituális tanítók. Szégyelljék magukat azok, akik azok akarnak lenni! Mert ez te vagy, az ember, aki azt mondod, hogy „Tudod, megengedem ezt a természetes folyamatot.” – És ennyi az egész. Ennyi az egész. És igen, a kétségeid a felszínre fognak bukkanni. Fel fognak jönni. Az

elme bele fog ebbe avatkozni. Az elme mindig mindent megpróbál valamihez társítani, viszonyítani, próbál valamibe belekapaszkodni. Az elme egészen addig fogja keresni a személyiséged, a tudatosságod meg minden egyéb érzését, amíg nem lesz ettől az egésztől hányingered.

Tehát vegyél egy mély lélegzetet és engedd meg! Ennyi az egész. Ennyi az egész. Ez nem olyan nehéz. Csak időnként, egy hónapban egyszer össze kell jönnünk egymással, hogy itt legyünk, ebben a biztonságos térben, mert odakint bizony kemény lenni. Mindenféle dolgokkal bombáznak titeket. Ezért aztán összejövünk egymással, én elterellek benneteket – mert mindössze ezt teszem, csak elterelem a figyelmeteket – hogy be tudjátok engedni az isteniségeteket. És az isteniségben, és erre nagyon világosan emlékezz, menj és hallgasd ezt meg tízszer – hogy az isteniségben, az Én Vagyok-ban nincs hatalom. Nincs benne se hatalom, se energia, szóval ezt ne is keresd tovább benne! Köszönöm.

SHAUMBRA 4: Köszönöm.

Oké, kérdés. Ja, elérkezett a pizza ideje! Mi is volt a kérdés? Hánykor is van a pizza ideje? (nevetés) Ez a nap legjobb kérdése.

Akkor vegyünk egy jó mély lélegzetet, és most hagyom, hogy kiértékeljétek a kérdéseket, a kérdésekben benne rejlő bölcsesség alapján. Ó, nagyon sok mindent meg lehet tudni egy ember bölcsességéről az általa feltett kérdések alapján.

Hol is tartunk akkor? Hogy állunk a bölcsességmérőnk szerint? Új szavakat találok ki, mint a: Bölcsességmérő. A következő három évben befelé fogunk menni. Nagyon sok tisztasággal fogunk rendelkezni ebben az előttünk álló 3-5 évben. És akkor most, hogy is állunk a tisztaságunk értelmében? (Valaki azt mondja, hogy „Öt.”) Ötöt hallok. Vagy hatot hallok? Hatot? Vagy, 5,5-öt?

SART: Nyolc!

ADAMUS: Nyolc. Sart nyolcat mondott. Valaki hátul négyet mond. Négyet. Nem túl optimista. Hol tartunk? (valaki azt mondja, hogy „Tíz”) Az online nézőket is érzem.

LINDA: Az attól függ.

ADAMUS: Mitől, kedves Linda?

LINDA: A közönségtől.

ADAMUS: A közönségtől? Oké. A közönségtől függ. Hol szeretnétek tartani a bölcsesség értelmében? (valaki azt mondja, hogy „Tíznel.”) Ó, ennyire azért ne legyél optimista! (nevetés) Hol

szeretnénk lenni most a bölcsességünk tekintetében? (valaki azt mondja, hogy „100%-nál”, valaki más pedig azt mondja, hogy „Pont ott, ahol éppen vagyok.”) „Pont ott, ahol éppen tartok.” – Ez a válasz tetszik a legjobban. – Pont ott, ahol éppen tartok. Pont ott, ahol éppen vagyok.

Akkor vegyünk erre egy jó mély lélegzetet! Mint mindig, tényleg arra fogunk fókuszálni – jaj, felejtjük meg el ezt a fókusz szót – tehát meg lesz a tisztaságunk ebben a következő együtt töltött 3-5 évben, és innentől kezdve már nem csak beszélni fogunk erről, hanem behozzuk azt a bölcsességet, és összehozzuk egymással az embert és a Mestert. Ez ilyen egyszerű. Könnyű. Nem kell ezt tanulmányoznod. Csak időnként eljössz ide egy pár nevetésért, egy szelet pizzáért, és egy kis olcsó borért.

És akkor, minden jól van...

ADAMUS és a KÖZÖNSÉG: ...a teremtés egészében.

ADAMUS: Köszönöm. Köszönöm, drága Linda! (a közönség tapsol)

LINDA: Köszönöm.

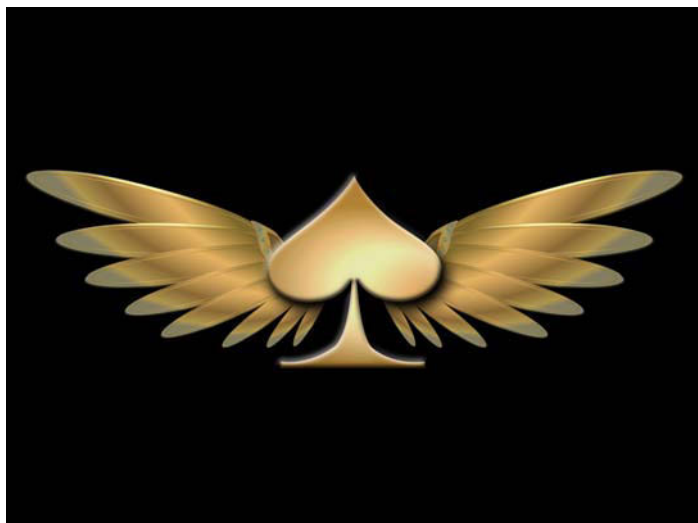
ADAMUS: Köszönöm.

Fordította: Telegdi Ildikó – telegdi.ildiko66@gmail.com

Szerkesztő és magyar nyelvi lektor: Thomázy Tímea – timea.thomazy@centrodauida.com

Magyar szinkronos video megtekintése itt: <http://www.centrodauida.com/webcast/>

CRIMSON CIRCLE

Az Új Energiás Tanítók Globális Szövetsége

www.crimsoncircle.com